

G. Ligozzi: Marija se prikaže Frančišku

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Z VRTOV SV FRANČIŠKA

Vsebina 3. št.: Postani moj učencec 65. — Marijino oznanjenje 66. — Sv. Jožef, ženin prečiste Device Marije 66. — Sveti Frančišek asiški 67. — Pričevanje vesti 69. — Tretjerednik v postnem času 70. — Srce naše vere — sv. maša 72. — Otroci sv. Frančiška — prvi slovenski častilci presv. Srca 74. — Pismo kitajskega misijonarja p. Baptista Turka 75. — Dobrodelnost prvih kristjanov 77. — Praznik trpljenja 78. — Kaj nudi III. red v dušnem pastirstvu 78. — Cerkev odpovedala? 81. — Bodi, pozdravljen, o križ! 84. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 85. — Albanska mladenka 86. — Iz moje celice 88. — Pax et bonum 90. — Frančiškova mladina 91. — Iz Kitajskih misijonov 94. — In naj molijo za mrtve... 96.

Celoletna naročnina 12 lir.

Posamezna številka 150 lir. Za Nez, Hrvatsko 40 kun. Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja frančiškanska provincija sv. Križa. Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič OFM, prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek OFM. — Uredništvo in upravništvo „Cvetja“, Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka čerkačuna 11.495.

Natisnila Ljudska tiskarna, Ljubljana (Jože Kramarič).

Rimsko serafinski koledar za l. 1942-XX

M a r e c

1	N		2. postna (kvatrna) nedelja	17	T		S. Patricij šk.
2	P	Čm.	Neža Praška dev. ¹	18	S	PO.	S. Salvator, S. Ciril J. šk.
3	T		Od dneva	19	Č	VO. PO.	S. Jožef ženin Marije D.
4	S		S. Kazimir sp., S. Lucij sp.	20	P		Janez, Marko in Hipolit sp.
5	Č	PO.	S. Janez-Jožef od Križa	21	S		S. Benedikt op.
6	P	VO. PO.	Sv. Križev pot, S. Koleta, S. Perpetua in F.	22	N	PO.	5. postna (tiha) nedelja, S. Bonaventura šk.
7	S		S. Tomaž Akvinski	23	P	Čm.	Od dneva
8	N		3. postna n., S. Janez od Boga sp.	24	T		S. Gabrijel nadangel
9	P	PO.	S. Katarina B. dev., S. Frančiška	25	S	VO. PO.	Oznanjenje Marijino
10	T	Čm.	S. 40 mučencev	26	Č	PO.	Didak-Jožef sp.
11	S		Janez in Krištof sp.	27	P		Marijinih 7 žal., S. Janez Dam. uč.
12	Č		S. Gregorij I. p. in uč. ²	28	S	PO.	S. Janez Kapistran sp.
13	P		Agnel sp.	29	N	VO.	6. postna (cvetna) nedelja, Ivana-Marija vd.
14	S		Od dneva. Prenos sv. Bonavent.	30	P	VO. PO.	Od dneva. S. Peter Regalat sp.
15	N		4. postna (sredpostna) nedelja	31	T	PO.	Od dneva
16	P	Čm.	Od dneva				

¹ Obletnica izvolitve sv. očeta Pija XII. — ² Obletnica kronanja sv. očeta Pija XII.

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

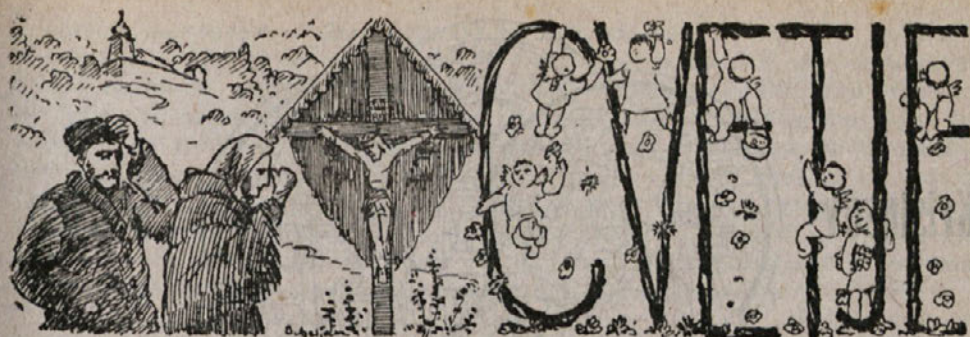
zadruga z neomejenim jamstvom

v lastni palači v Ljubljani, Miklošičeva cesta 6
(nasproti hotela Union)

sprejema hranilne vloge v vsaki višini
in jih najugodnejše obrestuje

Daje posojila na vknjižbo in proti poroštvo

Posojilnica je bila ustanovljena l. 1895

P. KRIZOSTOM:

Postani moj učenec!

*Položi si na glavo trnjevenec,
zadeni križ na ramo svoj,
navkreber stopi za menoj!
Postani najzvestejši moj učenec!*

*Preko čela curek mi krvav polzi,
hrbtenica se mi je boleče zvila,
ramā obtežena nizko upognila
in stopinje moje so škrlatna kri.*

*Moja pot je težka, a vesela.
Duša čuti novo razodetje.
Le poslušaj mučnikov čudovito petje,
ki ga množica ne bo nikdar umela.*

*Kdor hoče biti moj učenec,
naj sebe samega premaga,
vsak dan naj križ na ramo si polaga,
da mu postal bo milosti studenec.*

*Prijatelj moj, nikar ne toži
nad mrzlo roko bridkega trpljenja.
Trpljenje moč je tvojega življenja,
kot mrzla rosa moč je roži.*

*Veseli podaj se zdaj na svojo pot!
Hlepenje po strasteh pozabi.
Pomni, da Zveličar te ljubeče vabi:
Kreni s ceste hudobij in zmot!*

Kristusov

Marijin

Marijino oznanjenje

Praznik ne spada toliko v koledar svetnikov, temveč v časovni koledar cerkvenega leta. Tu se proslavlja veličastni trenutek časovne zgodovine: Druga božja oseba presvete Trojice je sprejela človeško naravo v naročju Device Marije. Zato je praznik ravno tako Gospodov kot Marijin. Liturgija slavi ta dan kot praznik Matere božje. Predvsem se ta dan poudarja visoki delež, ki ga je imela Marija pri učlovečenju božjega Sina in pri odrešilnem delu. Praznik je prvi znanilec adventa in božiča — drugi znanilec je praznik sv. Janeza Krstnika. Liturgija hoče danes reči in poudariti: Še devet mesecev in zopet bomo stali pred novo rojenim Kraljem miru. Ta dan je torej praznik Marijinega materinstva in prav je, da ta dan obhajamo materin dan, ker je Marija vzor vsaki katoliški materi.

V srednjem veku je pri krščanskih narodih današnji dan veljal kot začetek državnega leta.

Sv. Jožef, ženin prečiste Device Marije

Sv. Jožef je iz kraljevega rodu Davidovega. Rojen je bil v Betlehemu in je živel v siromašnih razmerah kot preprost rokodelc. Že v poznejši moški dobi je postal ženin božje Matere. Njegova visoka odlika in čast je v dveh besedah: Rednik Jezusov. Sv. pismo ne govori dosti o Jožefu. Pravi samo, da je bil »pravičen« in samo naznači, da je svoj poklic varušta dobro izvrševal: varoval je dva največja zaklada božja na zemlji: Jezusa in Marijo.

Najgrenkejše ure njegovega življenja so bile gotovo one, ko je moral dvomiti o zvestobi svoje neveste. In ravno tukaj se je Jožef pokazal moža. Toda ravno to trpljenje, ki je značilen delež v odrešilnem delu, je moralo biti prestano za veliko blaginjo. Jožef naj bo za vse čase najbolj zanesljiva priča rojstva Zveličarjevega iz Device. Sicer pa sv. Jožef v vsej sveti zgodovini stopa skromno v ozadje. Tudi o njegovi smrti sveto pismo ničesar ne omenja. Le mnenja so, da je umrl pred javnim nastopom Zveličarjevim. Umrl je najlepše smrti, ki si jo more človek želeti:

V naročju Jezusovem in Marijinem se je ločil od sveta. Ponižen in nepoznan je šel skozi življenje, ponižen je šel tudi dolga stoletja skozi zgodovino Cerkve. Šele v novejšem času se je povzdignilo njegovo češčenje. Liturgično češčenje sv. Jožefa se prične šele v 15. stoletju. Njegovo češčenje je posebno gojila in širila velika tretjerednica sv. Brigita Švedska in pa frančiškan sv. Bernardin Sienski. Tudi sv. Terezija Velika je delala za njegovo slavo. Zdaj sta sv. Jožefu posvečena dva velika praznika: 19. marca se slavi njegova oseba in njegovo sodelovanje pri odrešenju. Tretjo sredo oz. nedeljo po veliki noči pa slavi sv. Cerkev varstvo sv. Jožefa. Papež Pij IX. ga je namreč razglasil za patrona sv. katoliške Cerkve. — Sv. Jožefa častijo tudi kot zaščitnika srečne smrti.

PETER LIPPERT — K. R.:

Sveti Frančišek Asiški

S sijajnimi slavnostmi v Assisiju in povsod med katoliškimi kristjani ter z zvonečim utripanjem v dušah vseh globokih ljudi se je v oktobrskih dneh 1926 praznovala sedemstota obletnica smrti katoliškega svetnika, katerega ime tako čudovito zveni: Frančišek Asiški. Da katoliška Cerkev in svetnikov redovni bratje in sploh vsi verni duhovi slave ta jubilej, ni nič čudnega. Toda preseneča nas, da se udeležujejo te slavnosti tudi nekatoličani, da, ves kulturni svet, pesniki in pisatelji, narodni gospodarstveniki in kulturni filozofi, celo

Hvaljen,
Gospod,
po bratu soncu!

politiki in moderne države. Dá, skoraj vtis imamo, da se nekatoliški zgodovino-pisci in psihologi temeljiteje, z večjim zanimanjem in strastneje bavijo z osebnostjo tega svetnika kakor katoliški svet. Kajpa, to »uvaževanje« in spoštovanje asiškega ubožca ni vselej do kraja pravično, na kar so tudi že pokazale izjave svetega očeta. Obstoji celo nevarnost, da se utegne težišče češčenja tega svetnika tako usodno premakniti, da nam ne bo več očak velikih redovnih družin, temveč obžalovanja vredna žrtev rimske politike, ne več krščanski spokornik, temveč panteističen, sanjaški oboževalec narave, ne več zvest katoličan, temveč skriven krivoverec; dá, dovolj hudo bi že bilo, če bi v Frančišku Asiškem ne videli nič več kakor pesnika sončne pesmi, velikega ljubitelja zemlje, ki ptice imenuje sestre in ki je tudi še ljubil brata volka in sestro smrt. Res, to je Frančišek bil, a bil je še mnogo več.

Toda ne glede na vsa ta stranpotarska in nezadostna tolmačenja mora to svet obsegajoče zanimanje, to nadkonfesionalno in nadstrankarsko navdušenje

za Frančiška Asiškega vendar kakor koli imeti osnovo in vzrok v izredni osebnosti tega svetnika. Nekaj je moralo biti v njem, kar dejanski vsem pripada, kar vse zanima in vse vzgibava. Moralo se je v njem razodeti nekaj krasote in tudi nekaj trpljenjske tragike obče človečnosti; toda niti čista človečnost sama ne bi razložila daljnosežne sile njegovega življenja; božji karizma, blisklaj nadnarave se je moral razkriti v tem otroku umbrijskega sonca; čudež je moral priti na zemljo, čudež, ki podre celo najzlobnejše dvomljenje, zakaj sramotno nesmiselno in netaktno in smešno bi bilo, če bi hoteli žaliti to blago prikazen z dvomom.

Odločilni in nepremagljivi vtis, ki ga napravljajo na nas vsa izročila o Frančišku, bodisi zgodovinska bodisi legendarna (ki pa imajo v tem primeru tudi neke vrste zgodovinsko dokaznost), je vtis prekipevajočega življenja; vtis, da se je z njim prikazala med nami resnično živa osebnost. Da, med nami! Ne le med ljudmi njegovega časa, temveč tudi med nami današnjimi; da, v nekem smislu se šele nam modernim očituje vsa polnost in veličina njegove živosti, ker gledamo mi resnično življenje — zaradi našega pomanjkanja in pogrešanja — z mnogo ostrejšim očesom. Frančiškova zemlja pot se vije sicer v 12. in 13. stoletju in tudi že takrat je bil čudo živeče osebnosti; toda tedanjim ljudem se je moral zdeti začetnik in pionir življenja, ki je daleč pred njimi vsemi ubiral pota, kamor so vsi — napol podzavestno — silili. Moral se jim je zdeti predčasno razcvel popek, ki se mu je posrečilo pred vsemi in boljše ko vsi razodeti notranjo krasoto, ki je tičala v srednjeveškem človeštvu. Živost, ki je v njih vseh še dremala in sanjala, se je v njem že prebudila. Nam današnjim pa se v našem deloma seveda upravičenem malodušju nasprotno zdi Frančišek tak, kakršen se zdi bogat knežji prednik obubožanim, skrahiranim potomcem; nasproti njemu se ne čutimo kot nasledniki, ki pridejo za njimi, da se razvijejo, temveč kot odcveli in izrojeni epigoni, kot jesejsko listje. Ko bi le mogli tudi mi živeti tako neposredno, tako naivno in nereflektirano, tako preprosto in močno kakor on! Živeti tako brez vsakega bolehljivega dvoma, tako popolnoma zajemati iz objektivne resničnosti, iz notranjosti, ne da bi se ta notranjost izprevrgla v razcefrano in samomučiteljsko subjektiviteto!

Življenje, ki vre iz Frančiška, se že v prvi in najpovršnejši oznaki izkaže kot ljubezen, v besede najsvetejšem in zaeno najmočnejšem, najčistejšem in najizvirnejšem, božjem pomenu! Kot ljubezen ali rajši kot zmožnost ljubiti, kot naravnost karizmatična zmožnost ljubiti, kot toplo in srčno in povsem spontano čutenje z vsakršno stvarjo in s samim Stvarnikom vseh stvari. Nič ni bilo videti tedaj tehničnega aparata ljubezni, ki ga mi ne moremo pogrešati, nič ni bilo slišati o zapovedih in dolžnostih ljubezni, o trdih in pretečih imperativih ljubezni, o zadolženostih in morebitnih kršitvah ljubezenske dolžnosti, o kazuistiki ljubezni. Vse to je že posrkal vase svetli, topli sijaj, ki je obdajal tega svetnika kakor ozračje ljubezni, sočutja, skrbi, zvestobe; sijaj, ki je plal in vel iz njega, ki se je razlival preko robu njegove duše in preko skrajnih slemen njegovega telesa in ki se je kot rosa, kot rahel poletni dežek vsipal na vse zemlje. Bila je to pripravljenost ljubiti, dá, naravnost materinska vdanost slehernemu bitju v tej širni in prostorni duši, v tem človeku, ki se vsem stvarjem bliža z razprostrtimi rokami.

Razume se, da je ta predanost poznala stopnje in polstopnje in tudi različne odtenke, kakršna je pač bila vrednost in ljubeznivost tega ali onega bitja. Razume se, da je vpricho Boga in Križanega in ubogega betlehemskega Deteta narasla v použivajočo, zaneseno ljubezensko omamo v samopozabni hoji za Njim, v ponižno blaženi in vneti službi; medtem ko se je vpricho gobavih prosjakov in ubogih ptic in nebogljenih jagnjet prelevila v bratsko usmiljenje ter vpricho sovražnikov in volkov, grešnikov in zášlih v očetovsko skrb in gablivo resnobo, vpricho hinavcev in sovražnikov ljubezni, revščine, preproščine

pa v plameneč zubelj, v kovinsko trdost in rezkost odpora. V temelju pa je ostala vedno ista živa bit: iztezanje rok, objemanje in sprejemanje, zaupanje in zatrijevanje, s katero je ta svetnik pozdravljaj vse stvari in bitja.

(Dalje sledi.)

P. SALEZIJ:

Pričevanje vesti

Boga gledamo tako rekoč v štirih zrcalih, kakor je nekdo lepo povedal. Prvo tako zrcalo je narava, drugo zgodovina, tretje naša vest, četrto razodetje. Iz spremenljivosti in prigradnosti vseh stvari, iz reda in zakonov v naravi in iz smotrnosti sklepamo na najvišje Bitje, ki mu pravimo Bog. Sv. Pavel je, opirajoč se na ta dokaz, dejal: »Kar je v njem nevidno, se od stvarjenja sveta po delih spoznano vidi, tako da so neopravičljivi« (Rim 1, 20). Razodetje nam naše spoznanje Boga iz narave potrjuje, kar je umevno. Kakor se je zgodilo, da je zvezdoslovec iz vplivov in pojavov sklepal, da mora biti tukaj in tukaj nova, še neodkrita zvezda, in jo je daljnogled res pokazal, tako nam tudi pogled v sv. pismo pokaže tistega Boga, ki ga zaznamo iz stvarstva. Lepo pravi k temu sv. Avguštin: »Telesno oko potrebuje luči, da more gledati pozemeljsko, ravno tako potrebuje razum, ki je dušno oko, luči božjega razodetja, da more gledati, kar je božjega.« Žal, da blagodate razodetja večkrat manj cenimo kakor blagodate civilizacije!

To pot se nekoliko ustavimo pred srednjima dvema zrcalom, pred zgodovino in vestjo ali bolje: pred vestjo in zgodovino, ter skušajmo v njima zazreti Boga. V naših časih še prav posebno begajo krivi preroki naše ljudstvo, ki je bilo, kakor lepo poudarja dr. Veber v uvodu v svojo knjigo o Bogu, »že od nekdaj in to prvenstveno bogozorno usmerjeno«. Samo z vidika resnice je on sam to vero v Boga tudi znanstveno utemeljil. Izobraženi krogi, ki imajo dobro voljo in čisto srce, so mu gotovo za to hvaležni. Preprostemu ljudstvu pa moramo govoriti bolj preprosto, dasi dandanes tudi njemu kaže poudarjati, da moremo Boga zaznati tudi s svojim umom. Tako bo videlo, da je pametno verovati, kar o njem uči sv. vera.

Pričevanje naše vesti.

Ali nam ne pravi neki notranji glas, ki mu pravimo vest, da to ali ono moramo storiti, da tega ali onega ne smemo narediti; da moramo n. pr. spoštovati starše, da moramo čisto živeti, da moramo vsakemu dati, kar mu gre; da ne smemo delati krivice, ne ropati ali krasti, ne obrekovati in prešuštvoovati itd.? Odkod neki ta notranji glas? Od nas samih ne more biti, ne od strani telesa, t. j. snovi, ne od strani duše, t. j. duševnih zmožnosti; ta glas govori umu in zapoveduje volji, česar snov ne more povzročiti; niti ne more biti ta glas od strani duše, katere glavni zmožnosti sta ravno um in volja, zakaj ti dve zmožnosti z vso svojo naravo kažeta, da sta odvisni od nekoga višjega, kateremu se morata brezpogojno pokoriti. Kdo pa ima nad nami tako moč, da bi nam dajal nepreklicne zakone, katerih obveznosti se ne moremo ubraniti? Kdo drug kakor Bog! Glas vesti je glas Boga v naši duši, glas npravnega reda, ki nam pravi, da je med npravno dobrim in npravno slabim razlika. Vest nam nalaga brezpogojno dolžnost, da moramo delati dobro in se varovati hudega in naj nam bo to prav ali ne, naj je to lahko ali ne, naj nam to povzroči tudi še tako velike težave in žrtve. Če ne poslušamo vesti, nas začne le-ta opominjati, peči in boleti ter nam ne da miru (prim. grške erinije). Zavedamo se, da smo nekemu odgovorni, ki se ne da prevarati, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, in to je osebni Bog; ne samo kaka brezosebna energija.

Kakor je zapisal dr. Aleš Ušeničnik, je bil angleškemu konvertitu, kardinalu Newmanu, dokaz iz vesti najbolj prepričevalen dokaz za bivanje božje. Bolj kakor pogled v naravo ali n. pr. na zvezdnato nebo, bolj kakor zaznava reda in smotrnosti v stvarstvu, bolj mu je notranji glas vesti razodeval višjo moč, oziroma Boga samega. Zavest dolžnosti in odgovornosti, ki je v nas, nujno priča o najvišjem Bitju: »Če smo odgovorni, smo nekomu odgovorni, če se sramujemo, se pred nekom sramujemo, če se zbuja v našem srcu ljubezen in hvaležnost, se vzbuja do nekoga. V naši duši se glasi ukaz, ki ni ne čustvo, ne mnenje, ne naša volja, temveč pravi zakon, glas Bitja, ki ima oblast nad nami, ki ne umolkne, tudi če smo nepokorni. V svoji duši nosimo torej sliko najvišjega Gospoda in Sodnika, svetega, pravičnega, mogočnega, vsevednega...«

Ali ni ta glas vesti v nas posledica vzgoje? Priznamo, da ima vzgoja veliko vpliva na našo vest in kakor je v lanskem pastirskem listu naš ljubljanski škof poudarjal, smo si celo dolžni vest pravilno vzgojiti. Toda glas vesti že imamo v svoji duši; ni ga človek vanjo položil. Kakor nič ne pomaga slepemu govoriti o barvah ali gluhemu o lepem petju, tako bi tudi nič ne izdalo govoriti človeku o glasu vesti, če bi ga že ne imel. Ta glas vesti čuti zgodaj v sebi vsak nepokvarjen človek; že otroka n. pr. oblije rdečica, če se je zlagal itd. Kakemu zločincu večkrat vest ne da noč in dan miru, dokler se v njeno pomirjenje ne javi sodišču. Le redke, pokvarjene duše se morebiti dobijo, ki jim je vest popolnoma otopela, dasi ne moremo reči, da bi se tu in tam tudi tem glas vesti ne javljal z vso svojo silo. Izjema pri nekaterih le potrjuje splošno veljavno pravilo.
(Se bo nadaljevalo.)

Tretjerednik v postnem času

Našemu očetu sv. Frančišku je bil posebno priljubljen predmet pobožnosti križani Zveličar. Po cele ure je včasih preklečal pred sv. razpelom in ponavljal neprestano: Moj Bog in moje vse! Tretjerednik! Kot v vsem, ti zlasti v tem oziru kliče tvoj sveti ustanovitelj z apostolom sveta: Bodi moj posnemovalec, kot sem jaz Kristusov! Tudi tebi naj bo trpljenje Jezusovo najljubši predmet pobožnosti, posebno v svetem postnem času! Pogosto se poglabljaj v rane Gospodove in tudi ti kliči: »Moj Bog in moje vse!«

Nobene stvari ni, ki bi nas napolnila s tolikim gnusom do greha in s toliko ljubeznijo do Boga, kot ravno premišljevanje trpečega Zveličarja. »Nič ni bolj zveličavno,« pravi sv. Avguštin, »kot vsak dan premišljevati, koliko je božji Sin za nas trpel.« Sv. Albert Veliki pa piše: »Kratko, preprosto premišljevanje trpljenja Jezusa Kristusa ima pred Bogom več vrednosti, kakor bi se postili ob kruhu in vodi ter bi se zopet in zopet bičali do krvi.«

Trpljenje Jezusovo je tista knjiga, ki v njej najdemo vse, kar rabimo, da si naklonimo dopadenje božje. V tej knjigi je s krvavečimi črkami popisana grdobja greha. Kaka strašna stvar mora biti greh, da je moral božji Sin na tak grozen način za njega zadostovati. — Ta knjiga pa kaže tudi neskončno ljubezen božjo do človeka: »Tako zelo je Bog ljubil svet, da je dal zanj svojega edinega Sina!« — Ob premišljevanju trpljenja Jezusovega pa si tudi primoran, da vzklikneš: »Kako veličastna, kako lepa morajo biti nebesa, ki so kupljena in odprta s tako visoko ceno!«

V tej knjigi nas uči Jezus pokorščine — postal je pokoren do smrti na križu. Uči nas ponižnosti — ponižal se je in postal prah zemlje. — Uči nas potrpežljivosti — kot jagnje je bil peljan v klavnico in ni odprl svojih ust. — Daje nam zgled popolne ljubezni do bližnjega: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« — V trpečem Zveličarju imaš ogledalo stanovitnosti v dobrem: ne neha prej trpeti, dokler ni končano veliko delo odrešenja.

V premišljevanju Gospodovega trpljenja se učiš spoznavati ceno svoje duše in vrednost svoje nedolžnosti. Zato, tretjerednik, vzemi v roko to knjigo in beri pridno iz nje, hočem reči, premišluj pogosto trpljenje Jezusovo. Pojdi v duhu za Zveličarjem na Golgoto po bogati stezi pobožnosti sv. križevega pota in uči se na tem potu pokorščine, ponižnosti in potrpežljivosti, uči se ljubiti svojega bližnjega, uči se greh sovražiti in bežati pred njim, spoznaj velikost pravičnosti in usmiljenja božjega, vrednost svoje duše, lepoto nebes in nedolžnosti. Na potu križa lahko obogatiš z zakladi neizmernega zasluženja, vsaka postaja sv. križevega pota je nova šola kreposti, nov vir zasluženja in milosti. Iz te svete božje poti se boš vedno vrnil navdušen za vse dobro. Tretjerednik! Rad in pogosto se mudi pri Jezusu na Kalvariji in gotovo se boš srečal na večnem Taboru nebes s svojim očetom sv. Frančiškom, katerega rane se bodo večno ujemale z ranami Kristusovimi.

Križev pot

Pot, po kateri je Gospod nesel težki križ, se imenuje Sveti križev pot. Ta pot se vije ves čas po ozkih ulicah, med starimi hišami, ker gre natanko po poti, ki je po njej Kristus nesel sv. križ. Naša podoba predstavlja tretjo postajo, kjer je Gospod prvič padel pod križem. Kraj je v posesti katoliških Armencev. Del armenske cerkve se vidi na levi strani slike.

Nekateri naročniki še vedno niste poravnali naročnine. Poravnajte jo hitro! Tudi mi moramo svoje račune v redu plačevati. Vedite, da smo odvisni samo od naročnine. Koliko dela nam dajo nekateri počasni plačniki, ko jih moramo vedno terjati. Poravnajte naročnino za svoje glasilo z veseljem!

Srce naše vere — sv. maša

Mea culpa, mea maxima culpa.

Na oltarju, kjer se opravlja sv. maša, mora biti postavljen križ. Sv. maša je namreč ponovljena daritev velikega petka. — S križem začne duhovnik sv. mašo — počasi in dostojanstveno naredi veliki latinski križ. Nato moli pristopne molitve: Stopil bom pred božji oltar in 42. psalm: Sodi me, o Bog! Psalm moli menjaje s strežnikom. Strežnik zastopa vse ljudstvo v cerkvi. Pravilno bi bilo, da bi vsi verniki sodelovali in bi vsi duhovniku odgovarjali.

Kmalu, ko duhovnik odmoli psalm, vidimo, da se globoko skloni in tako sklonjen moli. Pri tej molitvi se trka trikrat na prsa. Moli očitno izpoved: Spovem se Bogu vsemogočnemu in pri besedah: moj greh, moj greh, moj preveliki greh, se trikrat potrka na prsa. Duhovnik pred vso cerkvijo, pred vsemi verniki spozna svojo grešnost in svoje grehe obžaluje. To je pravo razpoloženje za sv. mašo — skesani, spokorni duh! S kako bahavostjo nič ne opravimo. Farizejski »zahvalim te, da nisem kakor drugi ljudje« tu ni na mestu, le cestninarjevo razpoloženje »Bog, bodi milostljiv meni, ubogemu grešniku« nas bo opravičilo. Če duhovnik prizna pred vsemi ljudmi, da je grešen siromak, tudi ti priznaj svojo grešnost, pa boš odnesel polno sadov od presvete daritve. Moj greh, moj preveliki greh, tako govorimo v začetku sv. maše! Sami

smo krivi, da smo grešili, zato priznajmo svoj greh, pa molimo z mašnikom, ki gre po očitni spovedi proti oltarju, in govorimo z njim: Odvzemi nam grehe, prosimo te, Gospod, da bomo s čistimi dušami stopili v Najsvetejšo.

Duhovnik poljubi oltar. — Oltarni kamen.

Ko gre duhovnik po stopnicah, takrat mislimo na našega Gospoda, ki je šel na goro Kalvarijo, obložen s težkim križem. Duhovnik ima navadno na mašnem plašču narejen križ v znak, da pred oltarjem zavzema Kristusovo mesto.

Ko pride duhovnik do oltarne mize, se skloni nanjo ter jo na sredi poljubi. Tako stori vedno, kadar koli se obrne od oltarja proti ljudstvu ali kadar zapusti sredino oltarja. Oltar pomeni Kristusa, zato velja poljub v prvi vrsti Kristusu. V drugi vrsti — in tako navadno ta poljub razlagamo — pa velja ta poljub svetinjam ali ostankom svetnikov-mučencev, ki morajo biti vzdani ali položeni na vsakem oltarju, kjer koli se opravlja sv. maša. Navadno so te svetinje vdane v štirioglat marmornat kamen. Ako se sv. maša vrši na prostem, je treba ta kamen, ki se imenuje oltarni kamen ali po latinsko portatile, prenesti na oltar. Svetniki so umrli za Gospoda. Na vse mogoče načine so jih hoteli odvrniti od vere v Kristusa, pa se jim ni posrečilo. V katakombah so v prvih časih krščanstva opravljali presveto daritev na grobovih svetnikov, zato so še danes na vsakem oltarju položene ali vzdane kosti svetnikov. Ko duhovnik prvič med sv. mašo s poljubom počasti ostanke svetnikov, moli: Prosimo te, Gospod, odpusti mi milostno vse grehe po zaslugah tvojih svetnikov, katerih svetinje so tukaj, in vseh svetnikov. Amen.

Molitve, ki jih je duhovnik do zdaj molil, so pri vsaki maši enake. Takih molitev je več. Ko je duhovnik poljubil oltar in odmolil molitev na čast sv. mučencem, katerih ostanki so na oltarju, se poda na listno stran oltarja k veliki mašni knjigi. Ako si v cerkvi in gledaš proti oltarju, potem je na tvoji desnici vedno listna stran, na tvoji levici pa evangeljska stran oltarja. Na desni strani se namreč bere list, na levi pa evangelij. Ker se list ali berilo v latinskem jeziku imenuje epistola, se desna stran imenuje tudi episteljska. Kdor sv. mašo pozna in kdor s Cerkvijo živi, se bo teh cerkvenih izrazov moral privaditi.

Duhovnik je zdaj pri veliki mašni knjigi, ki se imenuje misal. Vsak pravi katoličan bi moral to knjigo natančno poznati in dodobra bi moral biti izvežban, da bi sv. mašo iz misala takoj poiskal. Škoda, da Slovenci še nimamo svojega misala. Pred leti je bil izdan misal samo za nedeljske in prazniške sv. maše po vzorcu latinskega misala, pa knjiga je v nekaj mesecih pošla — znamenje, kako zelo je potrebna. Pripravlja pa se izdaja celotnega misala, ki bo izšel, kakor hitro bodo razmere dopustile. Ko bo knjiga izšla, bo Cvetje prineslo obširno razlago in navodilo, kako se misal rabi. Zaenkrat se lahko misala med sv. mašo poslužujejo le tisti, ki razumejo latinski ali kak jezik večjega naroda. Takih misalov je polno v priročni izdaji.

Vstop — Introitus.

Prvič uporabi duhovnik misal za tako zvani Introitus ali vstop. Nekdaj je imela ta molitev drug naslov. Imenovali so jo Statio ali po naše straža. To besedo so kristjani vzeli iz vojaške navade. Kot vojaki Kristusovi se prvi kristjani v cerkvi bili kakor na straži, da se obranijo zunanega in notranjega sovražnika. In če se še danes pri vstopu ali »straži« moliijo kratki odstavki iz psalmov, lahko sklepamo, da so bili ti odstavki preganjanim kristjanom mučeniške dobe neko geslo, ki so ga morali znati, da jih je vratar pustil vstopiti. Oblika je ostala tudi po časih mučeništva in papež Celestin je naročil, naj se ob pričetku sv. maše pojo psalmi. Napeve je pozneje uglasbil papež Gregorij. Ti psalmi so navadno tako zbrani, da nam javijo mesijanska prerokovanja. Vstop ali stražo začne duhovnik zopet s križem. Pri nas v splošnem duhovniku med sv. mašo premalo sledimo in premalo z njim sodelujemo in se pri vstopu z duhovnikom ne pokrižamo, ali kjer kristjani živijo s sv. mašo, tam se vsa cerkev pri vstopu še enkrat prekriža, kot v začetku sv. maše.

Kyrie eleison.

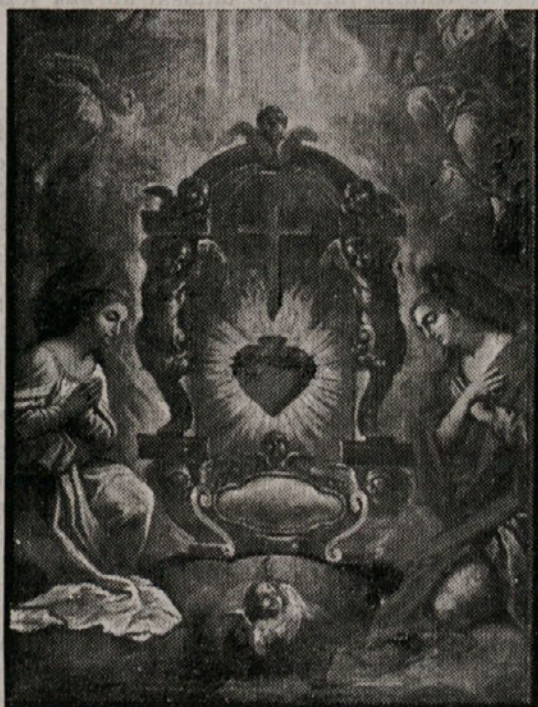
Mašnik pride zdaj od misala zopet na sredo oltarja. Če poslušamo, bomo najprej slišali njegov glas, potem pa glas strežnika. Menjaje molita Kyrie eleison. Trikrat Kyrie eleison, trikrat Christe eleison in zopet trikrat Kyrie eleison. Kyrie eleison pomeni: Gospod, usmili se! Christe eleison pa Kristus, usmili se! Ko je duhovnik in ko so verniki priznali javno svojo grešnost, ko so se očitno trkali na prsa in ponavljali: moj greh, moj preveliki greh, potem je treba klicati po usmiljenju, in sicer vztrajno klicati: Gospod, usmili se, Kristus, usmili se! To je v duhu vere in v smislu človeške narave. Cerkev rada molitve ponavlja. To vidimo pri litanijah, pri sv. rožnem vencu in drugod. Smo pač pred Bogom berači in berač se nikdar ne utruji zopet in zopet prositi. Če ga odženeš pri sprednjih vratih, se prikaže pri zadnjih. Ako ga odslovi gospodar, poskusi pri gosposinji, samo da s prošnjo uspe. Kadar koli slišim duhovnika in strežnika pred oltarjem, kako vztrajno kličeta in ponavljata Kyrie eleison, Christe eleison, pred spomnim onega bolnika iz evangelija, kako je sedel ob potu in venomer se vedno spomnim onega bolnika iz evangelija, kako je sedel ob potu in venomer se vedno spomnim onega bolnika iz evangelija, kako je sedel ob potu in venomer klical: Jezus, Sin Davidov, usmili se me! Vedel je, da se Kristus približuje,

Kristus Bog, ki ima moč, ki zmore vse! Okoli stoječi so ga karali, naj vendar toliko ne kriči in naj ne dela tolikega hrupa, on pa je še bolj vpil: »Jezus, Sin Davidov, usmili se me!« In Jezus se ga je usmilil. Ozdravil ga je. — Tudi mi smo vsi bolni, vsi slabi. Kristus se približuje med sv. mašo. Kristus bo šel mimo nas po potu. Na ves glas kličimo k njemu: Gospod, usmili se! Kristus, usmili se! In Gospod se nas bo usmilil, usmilil v teh težkih časih.

Otroci sv. Frančiška — prvi slovenski častilci presv. Srca

Prva slika Srca Jezusovega v Ljubljani je bila izpostavljena v javno češčenje tam, kjer danes stoji naš nebotičnik. Tam je nekdanj bila cerkev sv. Mihaela in ob njej samostan reda sv. Frančiška, samostan klaris.

Že 12 let po smrti sv. Marjete Alocoque je v Ljubljani zakraljevala slika presv. Srca, in sicer v samostanu sester sv. Klare. Samostanska cerkev je imela kapelo božjega Srca. Za oltar te kapele je naslikal Radovljičan Franc Remb

Prva slika
Srca Jezusovega
v Ljubljani

leta 1702 Srce Jezusovo, kakor so ga prvotno po zgledu sv. Marjete slikali, namreč srce samo, kot ga je svetnica gledala v svojih prikaznih. Na sliki je bila javno izpostavljena v češčenje pri klarisah v Ljubljani, je več angelskih glavic in štirje angeli molivci. V tej kapelici je bila ustanovljena tudi posebna bratovščina na čast presv. Srcu Jezusovemu, ki jo je papež Klement XI. potrdil ter obdaril z mnogimi odpustki. Leta 1740 so izdale ljubljanske klarise posebno knjigo o češčenju božjega Srca, kar je pobožnost močno širilo.

Naj otroci sv. Frančiška še zdaj vsi gore za pobožnost do presv. Srca. Tretjeredniki! Tudi vi bodite apostoli božjega Srca in njegove zadostilne pobožnosti. Širite pobožnost deveterih prvih petkov, kjer koli se vam nudi prilika!

kitajskega misijonarja p. Baptista Turka

Prejeli smo pismo našega misijonarja p. Baptista Turka iz Hankova na Kitajskem. Podaja nam zanimivo sliko težav, s katerimi se bori misijonstvo zaradi vojne. Priobčili ga bomo v najvažnejših odlomkih.

Hankow, 8. maja 1941.

V zadnjih mesecih so naši novi gospodarji postavili okrog moje misijonske postaje razne vojaške naprave. Kljub temu moremo, hvala Bogu, brez posebnega nadlegovanja izvrševati naše misijonsko delo. Pri tem nam gre zelo na roke italijanski konzulat, ki uspešno posreduje za nas pri vojaški upravi. V deški šoli imam 40 učencev, v dekliški pa nad 60 malih deklic, ki jih poučujejo frančiškanke. V delavnici ročnih del je nad 50 odraslih deklet, ki so večinoma krščene. Pridno delajo in molijo. Prihajajo k pogostemu ali vsakdanjemu sv. obhajilu in k molitveni uri pred izpostavljenim Najsvetejšim med 5. in 6. uro.

Verniki, ki prihajajo k nedeljski sv. maši, in bolniki, ki hodijo v dispanzer sester frančiškank po zdravila, morajo imeti od oblasti predpisane izkaznice: potno dovoljenje in potrdilo, da so sprejeli injekcije proti koleri. Ta omejitve potovanja iz kraja v kraj ovira misijonsko delo. Tudi sam sem že zaradi tega imel sitnosti, ker sem predpisane izkaznice pozabil doma, ko sem šel k umirajočemu. Menim pa, da se moramo mi misijonarji po zgledu sv. apostolov le veseliti, ako nam božja previdnost pri izvrševanju naše misijonske službe dopusti telesne neugodnosti.

Druge ovira našega misijonskega dela pa je naraščajoča draginja in pomanjkanje denarja. Poprej sem v svojem misijonskem delokrogu z zmernimi stroški vzdrževal nad 20 šol. Sedaj je zaradi vojne v Evropi popolnoma prenehala podpora Propagande iz Rima za našo osrednjo misijonsko blagajno. Stroški za živež so se desetkrat podražili. Zato smo od našega misijonskega predstojništva dobili neprijetno povelje, da naj do skrajne možnosti omejimo stroške za šole in da se naj te same na lastne stroške vzdržujejo. Do konca meseca junija bom mogel le še desetim učiteljem dajati malo mesečno denarno pomoč. Učitelji pa od svojih učencev ne morejo prejemati zadostnih prispevkov za drag živež in za svoje družine. Tako se zdaj vsi učitelji, učenci in njihovi starši čutijo užaljene zaradi naše pičle pomoči in zgublajo voljo dejansko sodelovati pri pouku in za misijonski napredek, zlasti tam, kjer imamo le novokrščence, ki še ne znajo prav ceniti daru sv. vere in sv. krsta. Njim skušamo dopovedati, da mati sv. Cerkev, kakor povsod, tudi od njih pričakuje, da oni kot njeni dojenčki — navajeni na mleko — postanejo njeni odrasli udje in pravi vojaki Kristusovi, ki znajo za božje kraljestvo kaj storiti in žrtvovati. Ponavljamo jim, da naj bi v misijonsko pomoč katoliški Cerkvi vsako leto vsaj toliko dobrohotno darovali, kolikor so pred spreobrnjenjem uporabljali za potratne poganške namene.

Mučnim razmeram in stiskam naših misijonov in tudi mojega je, hvala Bogu, zadnja leta s svojimi velikodušnimi darovi dobro odpomogla v Hankowu ustanovljena mednarodna podporna misijonska družba, ki pa je po izpraznjeni blagajni že pred meseci popolnoma prenehala. Zdaj to dobrodelno ustanovo upravlja urad mednarodnega »Rdečega križa«. Tudi njemu smo za vsako pomoč hvaležni.

Glede v domovini nabranih misijonskih darov sem dobil sporočilo. Bog obilno povrne vsem preč. patrom, ki so denar zbirali, in vsem dobrosrčnim darovalcem, katerih se pri naših misijonskih molitvah vedno hvaležno spominjamo

in za katere še jaz posebej na vse večje praznike darujem sv. mašo. Bog daj, da bi mi mogli iz Ljubljane poslati vso nabrano podporo.

Glede mojih osebnih misijonskih potreb in stroškov, o čemer ste že pred letom želeli od mene dobiti pojasnila, naj vam ob tej priliki nekoliko opišem. Osební stroški niso majhni. Potrebujem vsaj enega pridnega strežnika, ki mi služi kot ministrant, kuhar in misijonski spremljevalec po misijonskih potih. Za njegovo plačo in hrano je treba izdati pri tej draginji okrog 2 kit. dolarja na dan. Za kuhinjo rabimo po naših misijonskih pravilih le moške služabnike, katerih tukaj za navadno kuhinjo ni težko dobiti. Težko pa je nam misijonarjem najti zanesljivih, zvestih in delavnih postrežnikov. Večkrat nam store občutno škodo; meni se je dozdej zlasti enkrat to zgodilo. Ta njihova nepoštenost nas vedno zaradi nakupovanja, ključev in naših cerkvenih in hišnih stvari napolnjuje z velikimi skrbmi. Zaradi pomanjkanja denarja se moramo omejiti na najbolj preprosto hrano. Nam, doma v Podhosti, navadno ni manjkalo domačega mleka, okusnega surovega masla ter svežega in suhega sadja. Na uživanje mleka sem moral takoj po prihodu v kitajske misijone pozabiti. Kitajci, razen v večjih mestih, ne marajo rediti krav za pridobivanje mleka, ker ima po njihovem splošnem okusu mleko neprijeten okus. Tudi surovega masla in sira ne pridelujejo. To dvoje dobiš le v večjih mestih za drag denar, ker je uvoženo iz Evrope, Amerike in Avstralije. Pravijo, da je oboje večinoma ponarejeno ali nepristno blago.

Zaradi predrage kurjave dobivam vso hrano iz izvežbane kuhinje sester frančiškank za 90 kit. dolarjev mesečno. Ker me te skrbne misijonarke vidijo tako postaranega in opešanega, mi na lastne stroške oskrbijo mleko, četudi sem jim naročil, naj to opuste, ker je predrago. Vsakokrat mi dodajo tudi boljše prikuho; včasih seveda bolj po svojem kakor po mojem okusu. V tem oziru občudujem njihovo dobro voljo in potrpežljivost. Bog naj jim stotero povrne.

V začetku sem prav občutno čutil pomanjkanje sadja in grozdja, ker tukaj sploh manjka sadnih dreves in trtnih nasadov. Najbolj pogostne so breskve. Na našem vrtu jih imam dvajset. Že pred osmimi leti sem na tem našem prostornem vrtu zasadil trte, ki so se razrastle v velike brajde. Vse kaže, da bo letos, ako se ne vname škodljiva peronospora, veliko grozdja, ki dozori okrog 15. avgusta. Bog nam blagoslovi ta dobrodošli pridelek, ker iz njega upamo iztisniti tako potrebno mašno vino, katerega je drugod prav težko dobiti. Naj omenim, da imam na vrtu 11 dreves, kitajsko phipha imenovanih, ki so vedno zelena. Cveti v zimski dobi in dozorevajo konec majnika. Razen tega imam na vrtu še pet večjih in deset manjših oranžnih dreves, ki jih moram cepiti, da bomo imeli okusne oranže. Hrušk, jablan, češpelj, orehov in češenj v okolici Hankowa ni.

Kakor glede hrane tako se tudi v obleki ogibljem prevelikih stroškov. Skoraj vso obleko, zimsko, spomladno in poletno, sem dobil od blagih dobrotnikov. Ravno tako so mi podarili vso cerkveno opravo. Dobri Bog obilno povrne vsem živim in mrtvim dobrotnikom! Z Bogom! Vaš prehovaležni

p. Peter Baptista Turk.

Vsem tretjerednikom in bralcem Cvetja so priporočeni Frančiškanski misijoni. Kar se na Slovenskem zbere, gre za našega kitajskega misijonarja p. Baptista.

Dobrodelnost prvih kristjanov

Skrb za delo brezposelnim.

Telesna in tudi večinoma umska dela, razen umetne, javne in državne posle, je smatralo poganstvo za sramotno. Krščanstvo je pa delu priborilo zopet moralno vrednost. Delu je dalo visoko čast po Gospodovem zgledu, ki je v nazareški delavnici vršil mizarske in tesarske posle, ki je v tolikih prilikah povzdigoval ročno delo in apostolom sam pri zadnji večerji noge umil. Po Gospodovem zgledu so visoko povzdigovali in cenili vrednost dela apostoli, predvsem sv. Pavel, ki je zapisal besede: »Kdor ne dela, naj tudi ne je!« —, ki je delal sam s svojimi rokami šotore in si služil s tem poslom tudi med misijonskim potovanjem večkrat kruh.

Ko se je poslavljajal za vedno od duhovnikov Male Azije v Miletu, je v slutnji, da ga čaka v Jeruzalemu preganjanje, dejal takole: »Sedaj vas, bratje, priporočam Bogu in besedi Njegove milosti... Srebra ali zlata ali oblačila nisem od nikogar zahteval. Saj sami veste, da so to, kar je bilo meni in mojim tovarišem treba, prislužile te-le moje roke. V vseh stvareh sem Vam pokazal, da je treba tako z delom skrbeti za slabe in se spominjati besed Gospoda Jezusa, ki je dejal: 'Boljše je dajati, nego jemati!'«

S temi besedami je jasno izpričal svoje delo, izpričal, da je treba z delom skrbeti za slabe, da je od svojega zaslužka treba podpirati tudi reveže.

Najbolj nas pa zanima, kako je prvo krščanstvo skrbelo za to, da dobe brezposelni, ki so izgubili službo, zaposlitev.

Ze takoj v Jeruzalemu se je brez dvoma pokazalo sovraštvo vladajoče saducejske in farizejske stranke proti kristjanom. Izprva so prvaki začeli boj proti apostolom, zlasti proti Petru; kasneje po Štefanovi smrti pa tudi proti vernikom. Ta boj je bil surov in brezobziren. Večinoma je revnejše delavsko ljudstvo sprejelo vero v križanega Mesijo. Ti verniki — delavci in rokodelci — so bili odvisni od trdovratne gospode in umljivo je, da je vsak kristjan pri judovskih veljakah in njihovih pristaših izgubil delo in zaslužek. Za take ljudi je bilo treba poskrbeti. Da je bilo ravno v Jeruzalemu med kristjani toliko revežev, da so morali zanje nabirati milodare po vseh krajih, je umljivo. Ubogi ljudje, ki so se dali krstiti, so izgubili vse; judovska družba jih je bojkotirala. Zato smemo po pravici sklepati, da so se kristjani tudi že takrat gospodarsko organizirali, da je mlada Cerkev, kolikor je mogla, po svojih predstojnikih posredovala delo, preskrbovala službe vernikom, če je bilo mogoče, tudi izven Jeruzalema. Z versko organizacijo je bila torej poleg podporne skladnice zvezana tudi organizacija dela, preskrbovanje in posredovanje služb.

Razširjevanje krščanstva med pagani je tako organizacijo tudi zahtevalo. Mnogo poganov je opravljalo posle, ki niso bili s Kristusovo vero združljivi. Tako n. pr. so morali vsi poganski žreci in vedeževalci, vsi obrtniki, ki so se pečali s stvarmi za malikovanje, umetniki, trgovci, pa tudi vsi igralci po gledališčih in razni glumači, ki so predstavljali večinoma umazane, kristjanu ostudne reči, izgubiti delo in zaslužek. Kaj z njimi? Cerkev je skrbela zanje, in sicer jim je ali dajala podpore iz svojih skladnic ali pa jim je preskrbela delo. Zelo jasen dokaz za to imamo pri sv. Ciprijanu (sredi 3. stoletja), ki piše o učiteljih gledaliških igralcev, če jim — izpreobrnjenim — Cerkev prepove izvrševanje njihovega posla, in pravi: »Če je tak v pomanjkanju in če izkaže, da je res potreben in brez premoženja, naj se podpira tudi njegova revščina z drugimi vred. katere preživlja Cerkev. Zadovoljen pa naj bo s preprostejšo in cenejšo hrano.«

Ravno to nam še splošneje dokazuje »Nauk 12 apostolov«, ki je za poznanje razmer v prvi dobi neprecenljive vrednosti. Tam beremo: »Vsakega, ki pride v Gospodovem imenu, sprejmite; potem ga boste po preizkušnji — saj imate razsodnost — že spoznali na desno in levo. Če je došlec potnik, pomagajte mu, kolikor morete; toda ne ostane naj pri nas več kakor dva ali tri dni, če je treba. Ako se hoče med Vami nastaniti kot rokodellec, naj dela in se preživi. Če pa ne zna rokodelstva, preskrbite po svoji vednosti, da noben kristjan pri nas ne živi brez dela. Če pa noče delati, kupčuje s Kristusom; takega se ognite.«

Vse to se pa ni moglo vršiti, če ni bilo evidence o razpoložljivih službah. Predstojništvo vsake cerkvene občine je moralo imeti zaznamke izpraznjenih služb. Kristjani, ki so potrebovali kakega delavca, so to naznanili, predstojnik ozir. od njega določeni cerkveni organ je to zaznamoval. Ravno tako je vpisal tudi ponudbe delavcev.

(Se nadaljuje.)

O. P.:

Praznik trpljenja

*Naše trpljenje je lestev v nebo
po veri, ki jo nosimo v sebi.*

*V meni je praznik trpljenja.
Moja duša nosi pečat lepote.*

*Kristus hodi z menoj in jaz mu pomagam
križ nositi v svoji nevrednosti.
Njegova ljubezen me je čisto prevzela,
Njegova ponižnost me je čisto uklonila
in mi je podelila moč za žrtve.
Greva od človeka do človeka.
Vsakemu nosiva vero in mir.
Kristus je kakor neskončno trpeč oče
in brezmejno usmiljen pastir.*

*V meni je praznik trpljenja.
Moja duša nosi pečat lepote...*

IVAN VEIDER, župnik:

Kaj nudi III. red v dušnem pastirstvu*

Dragi gospodje! Nimam namena, podati vam v teh kratkih besedah kake učene razprave o III. redu, saj to morete čitati v tovrstnih strokovnih knjigah. Tudi ne bom razpravjal o koristi, ki vam jih nudi III. red že sedaj v semenišču. ker o tem ste že brez dvoma vsi prepričani. Želel bi vam podati le nekaj misli, ki naj vam pokažejo, kako vam bo mogel vprav III. red uspešno pomagati v vašem poznejšem dušnem pastirstvu. Te misli sem skušal razbrati iz svoje dušnopastirske prakse. Tekom svojega dvajsetletnega dela po župnijah sem prišel do prepričanja, da je III. red eden najporabnejših in najuspešnejših dušnopastirskih sredstev.

* Referat pri tretjeredni skupščini ljubljanskih bogoslovcev 14. dec. 1941.

Dovolite mi, da vam omenim nekaj reči iz svojega lastnega vodstva III. reda. Moja prva služba je bila Vrhnika. Tam obstoja že starodavna skupščina III. reda. G. dekan Kete je prepustil njeno vodstvo meni. Naj povem, da sem bil v III. red sprejet kot 14 letni dijak in sem se zato zanj vedno zanimal. Naravno, da sem se z veseljem zavzel za to delo, ki je bilo v vsakem oziru kronano z uspehom. Vse, kar koli sem hotel, sem dosegel s III. redom, tako da se je g. dekan večkrat temu čudil. Pa ni to prav nič čudnega. V III. redu imate množice vernikov — na Vrhniki jih je bilo blizu 300. In ti verniki so, kar je najbolj važno, že ustaljeni, kar o mladinskih organizacijah, n. pr. Marijinih družbah, ne moremo reči. Zato je s temi ljudmi mnogo lažje delati in uspehi so bolj vidni.

Poglejmo nekaj primerov, ki nam kažejo, kaj vse se more na župniji doseči s pomočjo III. reda:

Cilj III. reda obstoji v zvestem nasledovanju Kristusa, ki pravi: Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj (Mat XVI, 24). Zato se III. red imenuje spokorni red, ker polaga veliko važnost na spokorni in požrtvovalni duh. In tega nam bo v bodočnosti še mnogo bolj treba, kot ga je bilo do sedaj. Da, prav tega je odločno manjkalo med našim narodom. Tu nam pomaga III. red, ki v II. poglavju svojih pravil zahteva od svojih članov samopremagovanja v celem zunanjem življenju: v obleki, v gospodinjstvu, v jedi in pijači, v branju in govorjenju. Poleg tega zahteva pogostne sv. zakramente, sv. mašo, molitev, izpraševanje vesti itd. Naravno je, da tak tretjerednik, ki te zahteve izpolnjuje, močno napreduje v lastni popolnosti. In če imamo v župniji več sto dobrih tretjerednikov, ali ni to velikanska dobrota za celo župnijo. Je kakor sveži studenec, ki namaka versko življenje v župniji. Za dobre župljane je III. red kakor močna palica, ki jim je za oporo, za mlačneže je v vzpodbudo k gorečnosti, slabim župljanom je stalen očitek njihove hudobije. Župniku samemu pa je v veliko tolažbo in v dragoceno pomoč.

Vsakega župnika čaka stroga in težka dolžnost, da organizira med svojimi verniki Katoliško akcijo. Zanja pa so potrebne, kakor vemo, pomožne čete. Ali si moremo želeli boljših pomožnih čet Katoliške akcije, kot so dobri in številni tretjeredniki. Ti bodo tudi najraje opravljali molitveno pomoč Katoliški akciji. Iz njih se bodo rekrutirali najboljši člani zanjo. Saj so že sami po sebi tisti, ki so v vsakem oziru pokorni in zvesti sv. Cerkvi in ki so z ljubeznijo vdani njenim predstojnikom. In kako potrebna nam bo ta vdanost zlasti v bodočnosti.

Nič manj potrebna pa nam ni medsebojna krščanska ljubezen do bližnjega. O, koliko nam je te manjkalo do sedaj. Zdi se, da se je naš narod prav odlikoval v pozabi te največje krščanske zapovedi. A reči moramo: V taki župniji, kjer je III. red res cvetel in pridno deloval, je bilo v tem oziru dosti bolje. Saj je gojitev krščanske karitas druga velika dolžnost III. reda. Tretjeredniki so poklicani, kot nekdanji prvokrščanski diakoni, da vršijo dela krščanske ljubezni. In oni jih v resnici vrše. Njihovo polje karitativnega udejstvovanja je kaj pisano. Oglejmo si nekatera področja.

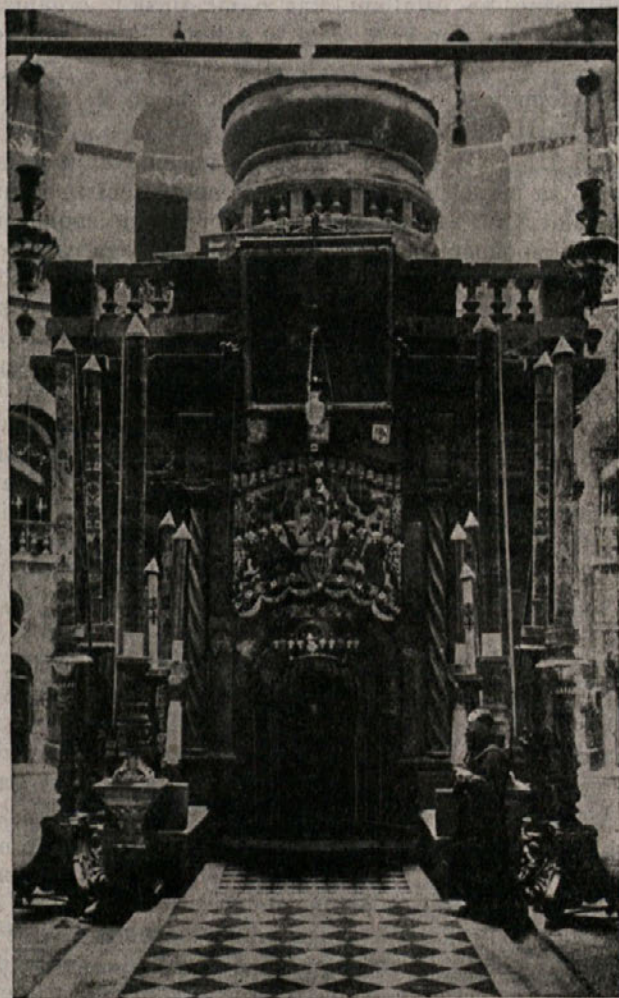
Najprej skrb za reveže. Večina teh siromakov bo za Cerkev izgubljenih, če jim ne bomo nudili tudi materielne pomoči. III. red je to že do sedaj vršil in bo brez dvoma isto vršil tudi v bodoče, le še v močno pomnoženi meri. Skušnja kaže, da prav III. red najlažje in največ zbere za podporo revežem vsake vrste. Njegovi člani tudi najbolj poznajo vse potrebne po župniji. Vsaj po deželi je tako, ker tam ni tako lahko vzdrževati Vincencijevih in Elizabetnih konferenc kot v mestih. Po deželi to delo uspešno vrši III. red.

Vsakemu dobremu dušnemu pastirju so bolniki najbolj pri srcu. Ničesar bolj ne želi, kot da so ti njegovi ljubljenci dobro oskrbovani. Ni pa mnogo družin

po župnijah, ki bi mogle vzdrževati posebne bolniške strežnice, kadar imajo bolnika v hiši. O, kako osamljeni in kako zapuščeni so mnogokrat naši bolniki. Kot uboge duše v vicah že tu na zemlji se nam zdijo, tako so pozabljeni od svojih lastnih domačih. In v III. redu ima župnik čudovito pomoč za strežbo bolnikov. Saj redovno pravilo strogo zahteva obiskavati bolnike. Kdo more prešteti, koliko takih obiskov so dobri tretjeredniki že izvršili in jih še vrše. V prvi vrsti poskrbe za dušo bolnikovo in če treba, uredijo pravočasno njegovo previdenje. Sam Bog

Božji grob

Gospod je bil pokopan na vznožju Kalvarije v nov, v skalo vsekani grob. Kasneje so grob Kristusov ločili od Kalvarije s tem, da so ga od gore odsekali. Zdaj stoji Božji grob kakor precej velika kapela čisto na samem. Nad njo je velika kupola, ki pokriva Božji grob in še del Kalvarije. Kapela Božjega groba je na vse strani obložena z marmorjem in ima lepo izdelano stebrišče.

ve, koliko duš so tretjeredniki že rešili prav na zadnjo uro. No, in da tretjeredniki poskrbijo tudi za bolnikove telesne potrebe, ni potreba posebej poudarjati.

Po svojih pravilih so nato tretjeredniki dolžni, da sami v miru živijo z bližnjim, pa da po svojih močeh skrbijo za mir tudi med sosedi. Če bi bil po naših župnijah III. red bolj razširjen in pravilno voden, ne bi bilo toliko te grehote med nami. Za v bodoče nam bo mogel III. red v tem oziru nuditi odlično pomoč.

Vsi vemo, kako je hiralo med nami zlasti pošteno družinsko življenje. Če sta v družini oče in mati tretjerednika, ali si moremo misliti, da ne bosta prav

vršila svojih zakonskih dolžnosti in da ne bosta prav vzgajala svojih otrok. Ali ne bosta taka zakonca blagodejno vplivala tudi na druge, ki so v tem oziru zabredli na stranpot. In če bo takih tretjeredniških družin v župniji mnogo, ali ne bodo te ustvarile javnega mnenja v korist pravega pojmovanja zakonskih dolžnosti, ki so marsikje popolnoma zbledele.

Podobno bodo tretjeredniki, ki so, kot sem že v začetku omenil, že ustaljene osebnosti in kot take veljavne in upoštevane, mogli nastopati tudi proti drugim javnim zablodam po naših župnijah, n. pr. proti nedeljskemu skrunjevanju, proti bogokletstvu in proti pijančevanju.

Poudariti pa je treba, da moramo za III. red pridobiti ne samo ženske, temveč tudi moške. Ne smemo pa misliti, da je to nemogoče. Na Vrhniki ni bilo dosti manj moških tretjerednikov kot ženskih. Da, bila je med njimi tudi lepa četica mladih fantov, ki niso bili za III. red nič manj navdušeni kot žene in dekleta. Kako jih pridobivati, bi bilo vprašanje samo zase, ki ga nisem imel namena danes obravnavati.

Omenil sem že, da sem mogel s pomočjo III. reda doseči vse, kar je bilo treba. Tretjeredniki najraje skrbe za lepoto župne cerkve. Zato radi prispevajo za njene potrebe sami in najlažje zberejo potrebno vsoto tudi pri drugih župljanih. Niso redke župnije, ki se odlikujejo po svoji lepi in dragoceni opremi. Njihove kronike nam razodevajo, da je to delo tretjerednikov. Oni še vedno posnemajo tiste naše dobre prednike, ki so v starih časih sami postavljali po naših cerkvah krasne oltarje, nabavljali dragocene paramente, kelihe in monštrance. Kako potrebna pomoč so župniku tretjeredniki tudi v tem oziru.

Ni skoraj dobrega dela v župniji, pri katerem ne bi uspešno sodelovali tretjeredniki. Koliko storijo za dobro časopisje in koliko slabega preprečijo. Koliko storijo za misijone, ve samo Bog sam. In kar je glavno: Za vse to ne zahtevajo in ne prejemajo svetnega plačila. Ni kmalu kje toliko zastonjskega dela kot v III. redu. Tudi se tu ne gre za čast, ki se marsikje drugod išče pri navideznem dobrem delu.

Nekaj prav posebnega je pri III. redu zlasti to, da ima v resnici družinski značaj. Vsi imajo vanj dostop: moške in žene, fantje in dekleta. Tretji red skrbi in nudi duhovne hrane za vse te. Seveda je potrebno delo po stanovih. In to opravlja Katoliška akcija, ki ji je III. red v sijajno pomoč kot dragocena pomožna sila. A v njem samem pa župniku ni treba svojega dela deliti. Vse je tu osredotočeno v en cilj: Vzgojiti eno veliko farno družino v duhu velikega reformatorja verskega življenja sv. Frančiška Asiškega.

F. Z.: Cerkev odpovedala?

»Ko je pa Bog videl, da je hudobija ljudi velika..., je rekel: Potrebil bom človeka, katerega sem ustvaril, z zemlje« (I. Mojz 4, 5—7). In poslal je vesoljni potop. Rešen je bil samo pravični Noe s svojo družino. Po potopu pa je sklenil Bog z Noetom in njegovimi potomci zavezo in obljubil, da nikoli več ne bo tako kaznoval človeštva. »Svojo zavezo naredim z vami; in nikoli več ne bodi pokončano z vodami, kar živi, in v prihodnje ne bodi več potopa, da bi razdjal zemljo« (I. Mojz 1, 9, II).

Isti Bog, ki je dal to obljubo, je tudi govoril na sinajski gori med bliskom in gromom: »Ako pa me ne boste poslušali in spolnjevali vseh mojih zapovedi; ako boste moje postave zaničevali in moje sodbe zasmehovali in ne boste spolnjevali tega, kar sem zapovedal, in boste v nič devali mojo zavezo, bom tudi jaz vam tole storil: Naglo vas bom obiskal z uboštvom... Zastonj boste žito sejali,

katerega bodo sovražniki požrli. S srditim obrazom se bom obrnil v vas ter padali boste pred svojimi sovražniki, in boste podvrženi tem, ki vas črtijo; bežali boste, akoravno vas ne bo nihče podil« (3. Mojz 26, 14—17).

Tako je govoril Bog Mojzesu, voditelju Izraelcev, ko mu je dal deset zapovedi, ki veljajo za vse čase in vse narode. Pozabili smo na te zapovedi; mislili smo, da je dovolj, ako jih imamo na jeziku, premalo pa smo se trudili, da bi jih zapisali v srce. Prišle so kazni na nas. »Naglo vas bom obiskal z uboštvom... Zastonj boste žito sejali, katerega bodo sovražniki požrli... Popadali boste pred svojimi sovražniki.« Vse narode, ki so zavrgli besede Gospodove, bodo zadele te kazni.

»Ako pa mi tudi po tem ne boste pokorni, vam bom sedmero naložil kazni zavoljo vaših grehov« (3. Mojz 26, 18). »In izdani boste sovražnikom v roke, potem ko bom zlomil podporo vašega kruha tako, da bo deset žen v eni peči kruh peklo in vam ga bodo na tehtnico dajali in boste jedli pa ne boste nasičeni« (3. Mojz 25—26).

Pred tisočletji so bile napovedane že vse te kazni za vse one, ki bodo zapustili pot Gospodovih zapovedi. Grešili smo mi in grešili so drugi; prišle so kazni nad nas in prihajajo nad druge. In vendar se še dobijo ljudje, ki ne marajo spoznati božjega svarila, ki mislijo, da je mogoč mir brez priznavanja Boga in brez ureditve javnega in zasebnega življenja po božjih zapovedih.

14. septembra 1936 je govoril papež Pij XI. španskim beguncem; v kratkih in jedrnatih besedah je očrtal, kako mora biti država urejena in kaj doprinaša Cerkev družbi, ki priznava katoliška načela:

»Dajte nam družbo, v kateri bi se načela katoliške vere in Cerkve popolnoma svobodno ter nemoteno učila in širila tēr v srca vcepljala z močjo zakonov in bistvenih smernic, od Boga danih, nadziranih in potrjenih kot ravnilo življenja in dostojanstva posameznikov, kot merilo in ravnilo zasebne in javne, socialne in stanovske pravičnosti, kot merilo in ravnilo svetosti družine, načela o izvoru socialne in vsake oblasti, o bratstvu vseh ljudi, pobožanstvenem v Kristusu in Cerkvi, ki je njegovo mistično telo, načela o dostojanstvu dela, dvignjenega do božanske vloge zadoščevanja in odreševanja ob upanju neizrečnega in gotovega plačila, načela o dolžnosti medsebojne ljubezni, ki je njeno edino ravnilo in pravilo, potreba in dobrobit bližnjega, o dolžnostih torej, ki jih občuti in meri ljubezen, katera ne more imeti mej, ker je slična ljubezni, do katere ima pravico samo Bog; dajte nam družbo, v kateri bi imela popoln in neoviran vpliv in oblast ta načela, kakor tudi vsa druga praktična in teoretična vodila, ki so z onimi načeli v tesni zvezi bodisi kot njih predpostavke, bodisi kot njih pravilni izvodi in dolžna uporaba — in Mi vprašamo: s čim in kako bi mogla katoliška vera in Cerkev več in bolje prispevati k pravi dobrobiti posameznikov, družine, družbe?«

Razložil je tudi, zakaj se nekaterim zdi, da je Cerkev brez moči:

»Za dozdevno nedostatnost in nemoč katoliške vere in Cerkve je še druga razlaga, na katero moramo vsaj namigniti.

»Kaj drugega more katoliška Cerkev (kakor obžalovati, opominjati in prositi), kadar in kjer hočejo, da bodi katoliški tisk, namenjen za širjenje, razlaganje in obrambo katoliških načel, ki jih samo katoliška Cerkev hrani in uči, edina čuvarica celega in čistega krščanstva, zaprt v Cerkve in prižnice, bolj in bolj stiskan in sumničen, dočim uživa vso svobodo, pomoč ali vsaj tolerantnost tisk, ki ima, kakor se zdi, nalogo in namen, da dela zmešnjavo v idejah, krivi in potvarja dejstva, seje in trosi sumničenje ter nezaupanje zoper katoliško Cerkev, zoper njene služabnike, ustanovo ter načela, tisti tisk, ki je pripravljen

oznanjevati novo krščanstvo in vero novega kova? In s koliko zaprekami se ovira in uničuje blagodejni vpliv in delovanje katoliške vere in Cerkev, z zaprekami, ki skoraj onemogočajo praktično krščansko življenje in vršitev dolžnosti, ki jih Cerkev nalaga kot hrano notranjega in duhovnega življenja... Še težje in huje pa jo (mladino) ovira splošno širjenje nenravnosti, ki iz dneva v dan vedno bolj skuša podreti vsak jez zakona.«

Cerkev je torej vršila svoje poslanstvo, syarila in opominjala, narodi pa so ostali gluhi. Sedanji sv. oče je v božičnem nagovoru dokazal:

I. Da Cerkev ni zanemarila svojega poslanstva; zato ji ne more nihče očitati, da je zakrivila sedanje zlo:

»Ko razmišljamo o vzrokih sedanjega zla, pred katerim je človeštvo tako rekoč brez sveta, se ne sliši redko zatrjevati, da krščanstvo ni izpolnilo svoje naloge. Kdo je torej obtožen? Morda apostoli, ki so slava Zveličarjeva, morda junaški branitelji za vero in pravico, morda pastirji in duhovniki, glasniki krščanstva, ki so kljub preganjanju in mučeništvu oplemenitili barbarstvo in ga privedli h Kristusovemu oltarju in tako postavili temelje krščanske kulture, so rešili ostanke modrosti in umetnosti Aten in Rima, zbrali narode v krščanskem imenu, razširjali vero in krepost, dvignili križ nad katedralami, ki še danes kot pričevalke vere in pobožnosti ponosno dvigajo svoje glave med ruševinami Evrope?«

»Ne. Krščanstvo, čigar moč prihaja od Onega, ki je pot resnica in življenje in ki stoji in bo z Njim ostalo do konca sveta, ni zanemarilo svojega poslanstva.«

P. ODILO:

Bodi, pozdravljen, o križ!

Sveti postni čas je pred nami. Oko in duh pre-pričevalno počivata na znamenju svetega križa. Ali si mislimo križ, postavljenega pokonci ali pa položenega na tla, vedno je njegov vtis enako močan in mogočen. Kako silno delujete ti dve bruni navpično od zgoraj navzdol, vodoravno od enega do drugega konca.

Glejmo križ, navpično postavljen! Kot bi gledali štiri mogočne roke razprostrte, ki hočejo vse obseči in vse obdržati. V središče hočejo zbrati, tja, kjer se obe bruni križata, kjer je ljubeče, usmiljeno Srce Odrešenikovo zadostovalo in v smrtnem boju pojemalo in za nas omagalo. Kot goreča žerjavica se zdi zevajoča rana — središče odrešenega sveta.

Ali štiri smeri križa gledamo kot štiri ceste, kot štiri kanale, ki izhajajo iz središča ven v grešni in odrešenja potrebni svet. To so poslanci ljubezni, usmiljenja in milosti, veletoki prostovoljno prelite daritvene krvi, ki vse očistijo, vse izbrišejo, vse oplode, kot štiri reke iz paradiža.

Glejmo križ, vodoravno položen! Iz teh dveh brun beremo pot, ki drži naravnost in ne pozna ovinkov. Tu vidimo odločnost, jasnost, ki zahteva od vsakogar odločitev, ali bo šel navzgor ali navzdol, ali na desno ali na levo. Tu velja beseda Gospodova: »Kdor ni z menoj, je zoper mene!« In ona: »Kdor

hoče biti moj učenec, naj premaga samega sebe, naj vzame vsak dan križ na svoje rame in naj hodi za menoj!«

Pa če čutimo težo teh dveh brun križa, če se pod njim šibimo in padamo? Potem glejmo na prvega nosilca in posvetitelja križa, na Kristusa, ki je na križ naložil velikansko breme grehov sveta.

Kristjani! Ne hodimo nikoli, zlasti pa v postnem času brez misli mimo svetega križa, kot hiti senca pod oblakom preko polja in ne ve ne kod ne kam. Z globokimi mislimi se vstavljajmo ob križu, saj nam imajo veje tega plemenitega drevesa toliko povedati.

Postajni križ. Sv. križev pot lahko moliš doma, ali kjer koli, ako imaš zato posebej blagoslovljen križ in lahko vsakokrat prejmeš popolni odpustek. Moli pa se takole: Križ držiš v roki in moliš za vsako postajo očenaš, zdravamarijo in čast bodi. Dodenes pet očenašev na čast peterim ranam Jezusovim in še en očenaš, zdravamarijo in čast bodi po namenu sv. očeta, Me molitvijo premišljuj trpljenje Jezusovo! — Bolniki, ki ne morejo moliti 20 očenašev, dobijo popolni odpustek, ako ta križ samo skesano poljubijo ali se na njega samo ozro in pri tem samo kratko molitev ali zdihljaj odmolijo v spomin trpljenja Jezusovega. Križ mora biti seveda pravilno blagoslovljen.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana — Semenišče. Naša tretjeredna skupščina ljubljanskih bogoslovcev je zopet doživela dva lepa dneva: Za nedeljo, dne 14. dec. smo povabili g. župnika Ivana Veidra, ki nam je predaval o tretjem redu. Zdelo se nam je prav in primerno, da nam enkrat nekaj o tretjem redu pove eden izmed naših. — Drug znameniti dan za našo skupščino pa je bila nedelja, 25. januarja. Ta dan smo priredili zopet slovesen sprejem novih članov. Slovesnost se je vršila v navzočnosti vseh bogoslovcev v naši semeniški kapeli. Obred je izvršil naš bogoslovni spovednik p. magister Karel Dijak. Zopet je bilo na novo sprejetih 27 bogoslovcev. Večina bogoslovcev je zdaj v tretjem redu sv. Frančiška, posebno iz višjih letnikov. Ostali se bodo še pridružili. Vesoljne odveze dobivamo redno v semeniški kapeli. Imamo tudi svoje predstojništvo ali odbor. Rednih mesečnih shodov nimamo, pač pa imamo večkrat kaka predavanja, da se po njih, kot bodoči dušni pastirji, seznanjamo s tretjim redom. Tudi »Cvetja« prihaja precej v semenišče.

V vodstvu semeniškega tretjega reda se je pred kratkim izvršila izprememba: Naš dosednji voditelj spiritual g. dr. Kraljič je bil imenovan za ljubljanskega kanonika in nas je z novim letom zapustil. Njemu gre velika zasluga za obnovo tretjeredne skupščine v bogoslovju. Naj se g. kanonik zaveda, da je s tem storil veliko obnovitveno delo za vso škofijo, ko je mlade bogoslovce navdušil za tretji red in ko je bogoslovno skupščino s toliko vnemo vodil. — Službo semeniškega spirituala je prevzel dr. Truhlar in v njegov delokrog spada tudi vodstvo semeniške tretjeredne skupščine. Ves slovenski tretji red se zaveda velikega pomena semeniške skupščine in zato za novega g. spirituala molimo in v molitev vključujemo naše bogoslovce tretjerednike.

Stari trg pri Ložu. Naša skupščina je obhajala svoj veliki praznik. Imeli smo vizitacijo, ki se je vedno veselimo. Pri nas je tretji red že stara in dobro ustaljena stvar. Vse, kar je najboljšega in najbolj resnega v fari, se je oklenilo tretjega reda sv. Frančiška. Vizitacija vlije vedno ponosa in korajže v naša srca, da dvignemo visoko svoje glave in se ne bojimo vsakemu povedati, da smo otroci velikega sv. Frančiška. Vsak naročnik »Cvetja« bo dobil enega novega. — »Cvetje« mora cveteti naprej in donášati sad. Tak je naš sklep.

Devica Marija v Polju. Huda zima je bila, ko smo imeli vizitacijo naše tretjeredne

skupščine, pa nas ni nič zeblo. Ogrela smo se v ognju našega serafinskega očaka svetega Frančiška. In pa tako kratkočasno je bilo, ker smo na mah, ko smo zagledali pater vizitatorja, začeli vsi peti. Vizitacije tretjega reda se veseli vedno vsa fara, ker pravi, da je takrat tako prijetno v cerkvi, ko mora vse delati in sodelovati. Saj je res med drugim namen tretjega reda ta, prinesiti življenje v faro in v farno cerkev. In kaj se pravi živeti s faro, živeti s Cerkvijo, se je videlo na dan vizitacije v veličastni Marijini farni cerkvi v Polju. Tudi popoldne je bila cerkev polna.

Kostanjevica. Imeli smo slovesen sprejem v tretji red. Sprejetih je bilo 32, med temi 11 moških. Zdaj prihaja že lepo število

moških k mesečnemu shodu. Pred govorom na shodu zapojemo vedno Frančiškovo pesem »V raju blaženem kraljuje«. Po shodu imamo darovanje, med katerim pojmemo Marijino pesem. Miloščino, ki jo nabere mo na shodih, porabimo predvsem za sv. maše. Vsak umrl član skupščine ima svojo sv. mašo. Ko je maša za pokojnega uda, se navadno vsi zberemo in molimo sv. rožni venec ter iz Priročnika one kratke molitve pri glavnih delih sv. maše. Ravno tako molimo ob dnevih veseljne odveze.

Za »Cvetje« smo precej agitirali, pa še premalo. Upamo, da bomo še dobili kakega novega naročnika. G. voditelj so nam tretjeredno glasilo toplo priporočili. Zelja voditelja mora biti tretjeredniku ukaz.

FABIAN BARCATA — A. A.:

4. Srečanje

Pater Mavricij se je spet napotil k Dodu. Tokrat pa je rajši izbral stezo čez goro, po kateri se je prejšnji dan vračal. Ta je bila sicer krajša, zato pa napornejša, to se pravi, napornejša spočetka, ko se iz doline vzpenjaš po pobočju; ko pa dospeš na vrh, se pač zložno vije po grebenu dalje.

Popotnik je imel pred seboj silno gmoto Veglie, na desni že kar pošastno golo pečevje Čafika z razklanimi pobočji, na levi pa dolino Rugo z raztresenimi naselji.

Mladi duhovnik je prišel do cerkve sv. Gierga. Tudi danes je vstopil in opravil kratko molitev. Ko je nato prišel na prag in hotel nadaljevati svojo pot, ga je pa presenetila tako čudna prikazen, da je obstal kakor ukopan.

Tam, kjer pot zapusti pokopališče, se prevezne nizzdol in zavije na levo, je stal mlad mož, tujec, ki ga pater Mavricij še nikoli ni videl. Temu se je začudil, kajti tujec nikoli ne prekorači mejá kakega rodu sam samcat. A ta mož je bil Skipetar, izdajala ga je obleka, a še ta, snažna, čedna in že kar izbrana, mu ni mogla povedati, je li mož meščan ali pa član kakega rodu, je Malisor ali Miridit, je kristjan ali mohamedanec, kajti imela je od vsake noše nekaj.

Fant se mu je zdel tuj, a vendar ga je nekaj moralo vezati na zemljo, po kateri je stopal, kajti oko mu je iskalo po tleh, dokler mu ni obstalo na nizkem, preprostem sivem kamnu, na katerega je bila neveščča roka s kako ostro rečjo urezala križ. Ob tem kamnu je fant zamolklo zastokal in se zrušil na kolena.

In tedaj se je kakor blisk posvetilo v menihovi duši: Ta mož je Pal Gioka ob grobu svojega očeta!

Frančiškana je zgrabilo močno sočutje do fanta brez staršev. Kadar je videl koga trpeti, je z njim trpela tudi njegova duša, ob pogledu na to srčno bedo se je krčilo tudi njegovo srce. In res je prizor kričal po usmiljenju. Tujec je klečal na tleh. Nobene gomile ni bilo, nešteti koraki so že stopali nanjo in jo zravnali z okolico. Nad grobom se je razbohotilo zgolj trnje in divje zeli. V to divje grmovje se je zapičil sinov pogled vroče in žgoče. Kakor da bi bil končno le razmaknil trdo zemljo in rajnega gledal pred seboj, kakor ga je gledal v življenju, je začel Pal v pretrganih in zmedenih stavkih govoriti:

»Nisem več strpel tam zunaj — moral sem se vrniti! Oče, v tujini sem toliko pretrpel. Ni bilo človeka, ki bi me maral ali me ljubil — in jaz sem vse sovražil! Tukaj so ljudje še slabši, kot so bili v svetu — ne privoščijo mi zraka, svobode, življenja — podle duše! Preklinjajo tvoje ime, ki so se ga nekoč bali. — Pred teboj so se krivili kakor pes pod bičem — mene pa prezirajo, se me ogibajo! Oče, nesrečen sem, oh, kako nesrečen!«

Mladega moža je tako prešinjala bridkost in jeza, da se je vrgel na grob, kakor je bil dolg in širok in ne da bi se menil za osat in koprive; telo se mu je zvijalo od krčevitih sunkov — jokal je.

Duhovnik se mu je hotel približati, ker ni mogel mirno gledati tolikšne žalosti; hotel ga je tolažiti.

Tedaj se je tujec dvignil in ni več jokal. Obličje mu je bilo mračno, oko mu je žarelo, skozi stisnjene zobe pa so zasikale drugačne besede:

»Spet se ga bodo bali, tvojega in mojega imena, kakor resnično sem tvoj sin, kakor resnično klečim ob tvojem grobu! To prisegam pri nebesih in pri zemlji, pri tem kamnu in križu!«

Na mah je utihnil, pri njem je stal pater Mavricij, visok, jezen, oblasten. Zapretil je z roko, oko mu je žarelo od svetega ognja, glas mu je donel ostro in odsekano:

»Nesrečnik! Nebo in zemljo kličeš za pričo svojih zlih želj in grešnih groženj! Ali misliš, da nič več ne živi stari Bog, ki je podrl tvojega očeta in ga vrgel ob tla sredi njegovih zločinov?«

Pal Gioka je vstal, oba moža sta se sovražno merila in se komaj tri korake narazen prebadala z očmi.

»Ali so te poslali semkaj, da preganjaš neoboroženega, ki se je pred ljudmi zatekel med grobove? Ha, zares veliko junaštvo!«

»Ne žali duhovnika na cerkvenem svetu!«

»Torej tudi ti prihajaš s kanunom? — Pa tudi jaz ga poznam in njegov predpis veli: „Ne žali župnika“, nikjer pa ni nič rečeno o njegovem hlapcu!«

Nova psovka je mladega frančiškana zadela kakor klofuta. Obličje mu je vroče zardelo, takoj nato pa smrtno prebledelo.

A prav zato, ker je bila žalitev preveč prostaška ter je zadevala njegovo osebo, ne stvar, se je hitro spet zbral.

Spomnil se je, da je svečenik vere ljubezni, njegova preteča roka se je povесila; spomnil se je obleke, katero nosi, in spregovoril je mirno in sočutno:

»Nisem te nameraval žaliti, ampak rad bi ti svetoval, pomagal, rad bi...«

»Kar zase ohrani svoje čvekanje!« ga je prekinil Pal Gioka, »ali misliš, da sem tudi jaz otrok, ki ga moreš ujeti na sladkor? Naj hudič iztrebi ves vaš rod!« S temi besedami je pokazal hrbet in se zgubil v grmovju.

Duhovnik je ostal sam ob grobu izobčenca. Njegova trpinčena duša ni mogla razumeti, kar je videl in slišal. Ali je bil spet neroden in je moža užalil? Albanca je tako težko razumeti, tako težko se proti njemu prav vesti!

Vprašal bom patra Anastazija, si je mislil; ah ne, kaj bi mu pravil, saj ima tudi brez tega dosti skrbi in žalosti, pa bi tudi utegnil ostreje nastopiti, kar bi ubogemu fantu še bolj škodilo.

Nadaljeval je svojo pot, ki se je zdaj obrnila navzdol. Kmalu je došel do hiše starega Doda. Na dvoru je zagledal dečka, ki je pravkar izganjal živino iz hleva, najbrž zato, da jo odžene na pašo.

Fantiček je bil tako zatopljen v svoje delo, da se sprva za duhovnika niti zmenil ni, najbrž ga ni videl. Pater Mavricij pa se je ustavil ter molče in zadovoljno gledal dečka in njegovo urno kretanje.

Ni se izpraševal, kdo bi bil ta mladec in kako mu je ime; brez dvoma je mali Nue, Lelin brat, kajti bil ji je tako podoben, kakor sta si malokdaj podobna dva človeka, še glas je bil isti, jasen in vesel kakor žuboreči val drobnega potočka.

Zdaj pa se je mali ozrl kvišku in zagledal frančiškana. Škrlatno je zardel od veselja, stekel k njemu, ga spoštljivo prijel za roko, mu jo poljubil in pozdravil:

»Dunghiat jeta Sodni! — Bog naj pomnoži tvoje dni, gospod! Oče je spet zdrav in Lela mi je rekla, da sta ga ozdravila ti in župnik; Bog vama povrni in pomnoži vajino moč!«

Pater Mavricij je rahlo položil svojo roko na dečkove skodrane svetle lase in rekel:

»Torej se je očetu zboljšalo?«

»Da, gospod, je že pokonci in te pričakuje v kuhinji ob ognju.« Nue je stopil naprej, odprl vrata in se umaknil duhovniku.

Stari Dod je res sedel pri ognju, kadal cigareto, vmes pa iz drobne skodelice srebral po stari navadi črno kavo. Ko je slišal Nuetov glas, je pogledal kvišku, zapazil duhovnika ter takoj vstal in mu prišel naproti.

Pater Mavricij je pozdravil: »Hvaljen bodi Jezus Kristus!«

»Na vekomaj amen.«

»Torej si le ozdravel?«

»Bolje se počutim. Mark, prinesi stol, prišel je pater!«

Na njegov klic je skozi bližnja vrata stopil v kuhinjo mlad mož; bil je zagorel, velikih, širokih pleč.

Na prvi pogled si moral spoznati, da je Dodov sin.

»Bog te blagoslovi, gospod!«

Njegov glas je bil trd, kakor da je jeklo udarilo ob kremen. Odšel je v temen kot, prinesel pručico, jo podrgnil z roko in jo postavil k ognju, duhovnika pa s kretnjo povabil, naj se usede. Nato je vrgel na ogenj pest suhega dračja, razpihal žerjavico, počenil, odprl nizko omaro v steni poleg ognjišča in iz nje vzela, kar je potreboval za kuhanje kave: ponev za praženje, ročni mlinček in dve pločevinasti pušici. Eno pušico je odprl, si v perišče natresel kavnih zrn, jih vrgel v ponev, jo podržal nad ognjem in začel vrteti. Kmalu je kuhinjo napolnil dišeči, ostri vonj pražene kave. Pater Mavricij si je iz doze, ki mu jo je ponudil Dod, sesvaljkal cigareto, si jo prižgal s trščico in začel kaditi.

»Pater Anastazij je le imel prav.«

»Ni še bilo pisano v knjigi, moja črna ura še ni prišla,« je odgovoril Dod. »Franki ste res vsi veliki zdravniki! Bog vam blagoslovi roko! Si bral časopis? Se je začela vojska?«

»Da, Japonec je napadel Moskovljana.«

»Kdo je ta Japonec? Nisem o njem še slišal.«

»Majhen, pogumen narod, daleč daleč tam za morjem.«

»So močni, imajo mnogo pušk?«

»Orožja imajo dosti, njihovo število pa je v primeri z Moskovljani majhno.«

»Japonci so mi všeč.«

»Že, a njihovo početje je rop, ker hočejo vzeti, kar ni njihovo.«

»Ali Moskovljan nima pušk, kanonov, bojnih ladij? So njegovi vojaki ženske? Brani naj se, sicer ni vreden, da kaj ima!«

Taka je bila logika mrkega starca in zaman bi se zoper njo boril. Potem je spet rekel:

»Ti je tvoj knez kaj pisal? Kako mu kaj gre?«

»Pisal mi ni, pač pa sem v časopisu bral, da mu gre dobro.«

»Bog ga blagoslovi in ohrani njegov rod!«

Nato je starec umolknil in gledal v ogenj.

Tudi duhovnik je molčal. Preko ognja je gledal prizor, ki bi zaslužil, da ga naslika kak star holandski mojster. Vseokrog zakajeni zidovi, nad njimi pa blesteče črne, skrivljene škarnice. Dim z ognjišča se je pod njimi zgoščal, lezel na vse strani in vse zavijal v skrivnosten polmrak. Zdaj je skrival pohištvo in osebe, zdaj spet dovoljeval, da si kakor nekje v globini nejasno razločeval kos pohištva, skladovnico lesa, lopato, skrinjo, tu pa tam orožje na steni. Videl si albansko puško z neverjetno dolgo cevjo in kresilom; dve dolgi pištoli, težki in nerodni, s srebrnim ročajem in prav tako na kresilo. Precej zraven je visel širok in obilen usnjat pas z umetno okrašenimi srebrnimi nabojnicami za smodnik in svinec z visečimi čopi iz filigrana in črne svile. V manjši pušici iz blesteče medi je bilo olje za mazanje orožja. Vse to je bilo orožje Dodovo; podedoval ga je še po svojem dedu.

Na mah je kuhinja postala še mračnejša. Nekdo je pri odprtih vratih stopil na prag, zato dnevna svetloba ni mogla do ognjišča.

Bila je Lela, težko obložena z butaro lesa, ki ga je bila nabrala v gozdu. Stopila je po kuhinji, si spredaj na prsih razvozljala volnato vrv, s katero je imela butaro privezано na pleča, in spustila dračje na tla. Ko se je zasuknila nazaj proti ognju, je šele zagledala frančiškana. Z desnico je vrgla uporno kito nazaj, se približala duhovniku, se sklonila nad njegovo roko, mu jo poljubila in na njegov krščanski pozdrav odgovorila: »Na vekomaj amen. Gospod, Bog podaljšaj tvoje dni in pomnoži tvojo moč!« (Se bo nadaljevalo.)

MLADEC DVAJSETEGA STOLETJA
Odšel je.

Uro pozneje sem sedel v svoji sobici. Hotel sem študirati. A zaman. Zakaj mislil sem na prijatelja, mislil na vse to, kar mi je pravkar povedal. Zakaj ta njegova mirnost? Kje je vsa razigranost in njegova brezskrbnost?

Prav dobro se še spominjam onega lepega pomladanskega večera na Cerkniškem jezeru. — Pet nas je bilo. Dušan, Ciril, Polje, Boris in jaz. Naužiti smo se hoteli narave, lepote in sončne prostosti. Naredili smo izlet. In tokrat sem videl, kako ljubi Boris naravo; kako je kar pil svežost, lepoto in moč naših planin. In ko se spomnim na pre-

krasni večer, ki sem ga doživel v tej zdravi in veseli družbi na gladini Cerkniskega jezera! — O, sladke sanje, prijetni spomini in nepozabno čisto veselje, ki nam ga je podaril Večni ta večer.

Koliko trudnih potnikov se je že odpočilo na tvojih valovih, o jezero! Koliko neiskaljenega veselja, prostosti in nepozabnih prizorov si nudilo vsakomur, ki se je ustaval ob tebi!

In danes?

Ta dan smo si zaželeli tudi mi, da si počijemo na tvojih vodah vsaj za nekaj hipov in da zremo z zrcalnega jezera sonce, ko nas bo objemalo s poslednjimi žarki.

Sedli smo v čoln in odveslali na odprto jezersko gladino. Prepustili smo se vetriču in skoraj nevidnim valovom jezera. Sonce je zahajalo in s poslednjimi žarki zlatilo vrhove gora, ki so ga obkrožale. O, ta pogled! Kako je bil veličasten. Te naše planine s svojimi gozdovi, ta nezlomljiva moč Stvarnikove roke, te so stale mogočno in ponosno! O, ta lepa domovina čiste ljubezni se kopije še v zadnjih poljubih zahajajočega sonca. Planine! Zdrave, sveže, s soncem prepojene in prežete z nevidno močjo. Pri vas sem doma, doma kot pri Materi. Saj ste mi le ve vedno zdrava, nova in sveža pesem, prepojena z gorskim zrakom junaštva in iskrenosti.

In nad nami kristalno čisto nebo.

Pozibaval se je čoln na čisti jezerski gladini.

In fantje?

Vsi polni hrepenenja, zdravega smeha, moči in ljubezni smo peli, peli, da je ori'o in odmevalo skozi mrak preko jezera, peli svojo najlepšo pesem — pesem Kraljici svojih src.

Hkrati sem znova doživljal oni tihi, lepi in prijetni večer.

In Boris?

Strmel je nad to lepoto in nad tem veličastvom pokrajine, ves očaran od večerne zarje, ves prevzet od lepote, ki je neoskrbnjena ležala na višinah gora, ležala nad jezersko gladino — in nenadoma je zavlada'a tišina. In v tej skrivnostni tišini smo v slovo še enkrat gledali zahajajočega sonca rožnato sijoče pramene na vrhovih, ki so se ponosno dvigali proti nebu in kraljevali nad tihim jezerom. Pred nami se je razgrnil mrak in večer je legal nad pokrajino.

Kako lep je bil ta izlet, ta dan in še posebej ta večer!

Boris!

Srce ti je bilo polno veselja, duša je vrisкала kot nikdar. Kako lahko, prijetno in iz srca si pel. Oči so ti žarele veselja. In tvoje srce? Tvoja duša? Vse je bilo polno hrepenenja, hrepenenja za lepim in nad vse srečnim življenjem.

Ko smo se po večerni zahvali in po zdravju z Bogom odpravljali k počitku — prenočili smo kar v župnišču — je pristopil k meni Boris, me prijel za roko in mi ko-

maj slišno dejal: »Hočem srečno življenje! Življenje polno sonca in veselja, kot ga je prežet današnji dan. Ali ni bil lep ta večer na jezeru?«

O, kako živo sem si zapomnil vse to.

A danes? Ali ni nekam zamišljen in zaskrbljen, kot bi nekaj iskal, a ne more najti. Rahla in nevidna senca se je razgrnila nad njim. On hoče, hoče, a še sam ne ve, kaj si želi njegovo srce. (Se bo nadaljevalo.)

P. Jeronim Knoblar OFM — zlatomašnik.

Zlati jubilej mašniškega posvečenja je v Virovitici na Hrvatskem praznovan 17. jan. 1942 slovenski frančiškan p. Jeronim Knoblar. — Zlatomašnik je bil rojen 8. avgusta 1869 v Mokronogu na Dolenjskem kot prvi otrok mnogoštevilne družine, ki se je pa kmalu preselila v Novo mesto. Oče je bil ugleden krojaški mojster. Tukaj je dobil še tri bratce in štiri sestrice, izmed katerih so štirje kmalu poleteli v nebesa. Bogaboječi starši so svoje otroke vzgajali v verskem duhu in podzavestno netili v malem Francu duhovski poklic. Ko je izpolnil 6 let, je začel obiskovati ljudsko šolo, katero so vodili oo. frančiškani. Za učitelja je imel preč. p. Inocencija Koprivca. Bil je v drugem razredu, ko je nekega dne iz šole prišedši rekel materi: Jaz bom tudi pater Inocenc! Tihó je potem ta želja klila v njegovem srcu, dokler ni po končani četrti gimnaziji, ki jo je dovršil tudi v Novem mestu, postala resnica. Vložil je prošnjo za vstop v frančiškanski red. 29. septembra 1885 je bila prošnja ugodno rešena in takoj drugo jutro, 30. septembra je odšel v novicijat v Nazaret na Štajersko. Velika je bila žalost njegove matere, ni se mogla utolažiti, dokler ji ni po končanem noviciatu sporočil, da ne sme nobene solze več za njim prelit, ker si je ta stan sam izbral. Po končanem noviciatu je v Goriziji dovršil gimnazijo, bogoslovje pa v Kamniku. Svojo povo mašo je opravil 17. I. 1892 v frančiškanski cerkvi v Novem mestu. Srečna mati je bila zdaj ponosna na sina-duhovnika in je rada pripovedovala, da odkar je njen sin zapel novo mašo, je bil viden blagoslov božji pri hiši. Služboval je v Brežicah, v Ljubljani, v Kamniku 14 let kot profesor bogoslovja, na Brezjah, na Viču in v Mariboru, odkoder je šel potem v Ameriko. Za svojega bivanja v Kamniku se je živo zanimal, da so se v Mekinjah naselile uršulinke. Pridobitev Mekinj — posredovanje za nakup pri baronu Abfaltrernu, da se

je prezidava samostana izvršila solidno in svojemu namenu odgovarjajoče, je njegova velika, če ne prva zasluga. — Naš zlatomašnik je včasih mnogo pisal v »Cvetje«.

Ob tej slovesnosti so mu došle mnoge čestitke: redovni general iz Rima mu je poslal svojo čestitko in blagoslov, p. provincialjal in nadškof Rodič iz Požege. Jubilejnim čestitkam se pridružujejo bralci in naročniki »Cvetja«: Zlatomašnik, bod pozdravljen!

P. France — Rim:

Sprejem pri sv. očetu.

Sv. oče daje vsako sredo dopoldne avdience. Po mojem prihodu v Rim sem komaj čakal primerne srede, da bi ga obiskal. Prilika se mi je ponudila 17. decembra. Najprej sem moral stopiti v pisarno osebnega papeževga komornika, kateremu sem moral pokazati legitimacijo. Nek moj sobrat iz Ankone ni imel listine, pa mu je trda predla. Zavzel sem se za njega in ga vzel pod svojo zaščito. Dobil sem zelen listič — vstopnico. Vesel sem dirkal po visokih stopnicah gori na dvorišče in še naprej v poslopje avdienc. Mimogrede sem odzdravljaval papeževim žandarjem in Švicarjem, ki so me smehljaje pozdravljali. Avdience so v ogromnih dvorinah in polno ljudi je že čakalo. Uvrstili so me med željno čakajoče. Rdeče oblečeni uslužbenci so hodili sem in tja in nas tolažili, da bo kmalu prišel sv. oče. Gledali smo v sosednjo dvorano, kjer se je pojavila

straža in za njo visoka postava sv. očeta. Vstopil je, visoko zravnian in bežno pogledal po dolgi vrsti. Šel je od človeka do človeka, z vsakim se je nekoliko pomudil, prijazno spraševal, prisluhnil in dal blagoslov. Neka ženska je pri prvi besedi začela jokati. Tedaj je prišel k meni. Ponudil je roko, ki sem jo spoštljivo poljubil. Sklonil se je k meni, ker sem klečal in me vprašal za kakšno željo. Prosil sem ga za blagoslov; za moj študij; za mojo provincijo, za moj starše... Vprašal je, kje sem doma. Rekel sem mu, da sem iz Ljubljane. Tedaj se je nasmehnil, pri tem me je rahlo pobožal po licu. Nato je visoko dvignil roke, pogledal proti nebu in dal blagoslov: »Tota cum benedictione Te benedico!« in še enkrat pobožal po licu in šel naprej k mojemu sobratu. Na koncu je dal še blagoslov vsem v dvorani in odkorakal v naslednjo dvorano, kjer jih je še ogromno čakalo in še v naslednjih dvorinah ogromno vernikov...

Sv. oče je visoke postave, toda suh, bledekel bi, svetniški obraz ima. V Vatikanu pripovedujejo, da pogosto spi na golih tleh in dela pokoro! »Papež je svetnik!« mi je nekdaj dejal. V njegovem licu leži prijaznost, a istočasno neka sveta skrb, zaskrbljenost! Vesel sem hitel iz Vatikana, da se mi je davna želja izpolnila. Za menoj je hitel oni sobrat, ki sem mu pomogel do avdience. Zanimalo ga je, kaj mi je sv. oče tako ljubeznivo, a v tujem jeziku rekel. Razložil sem mu šaljivo, da se midva s sv. očetom vedno tako pozdraviva.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:
Kdor se hoče vpisati:

1. mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi v teku dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

ZDENKA:

Zveza Velikih klar v Ljubljani
v letu 1940/41

(Dalje.)

ZVSK je imela tudi v tem letu dva odseka: evharističnega in dramatskega, ki sta oba pridno delovala. V okvirju prvega so se vršile adoracije pred izpostavljenim Najsvetejšim v kapeli FMM. Kljub velikim težavam zaradi vojnih razmer se je v tem šolskem letu še posrečilo obdržati adoracijo, kar bo pa pri nadaljevanju sedanjega položaja v bodoče težko doseči. — Ob prvih petkih v mesecu smo imele sv. mašo s skupnim sv. obhajilom pri FMM, ki jo je opravljal o. voditelj. Tudi za god vlč. m. generalne predstojnice instituta FMM ter za god č. m. prednice Hortenzije od evhar. Jezusa smo imele skupno sv. mašo in smo zanj darovale sv. obhajilo.

Eden največjih dogodkov v bilanci leta za našo Zvezo je pa vstop Velike klare Irene Plutove v misijonske vrste FMM. Za misijonstvo je vedno kazala veliko navdušenje. Ravno na praznik sv. Jožefa, 19. III. 1941 je vstopila kot postulantinja v njihovo ljubljansko hišo in se na ginjač način poslovila od nas. Bila je najagilnejša članica evharističnega odseka in najpožrtvovalnejša adoratorica, saj je skoraj vsak dan iz oddaljenih Stožic peš prihajala na Mirje adorirat. Sedaj biva že kot misijonarka novicijka v velikem novicijatu FMM v Grottaferrati pri Rimu, kjer je pri preobleki dobila redovno ime m. Marija od Jezusa. Na njeni novi življenjski poti ji vse

njene sestre klare želimo najobilnejšega blagoslova božjega!

Na praznik Marijinega spočetja 1940 smo se pa poslovile v Lavretanski kapeli frančiškanske cerkve od Velike klare Leopoldine Jakulinove, ki je bila že od vsega začetka članica Zveze. Pred Marijinim oltarjem je podala roko v znak zvestobe za skupno življenjsko pot ženinu banovinskemu uradniku g. Aleksandru Lahu. Med poročno sv. mašo sta prejela v sv. Hostiji svojega Zveličarja in Njegov sveti blagoslov, ki naj ju — to prisrčno želimo — varuje vse življenje.

Tudi dramatskemu odseku je bilo v tem letu delovanje omejeno. V času šolskega pouka zaradi splošnega položaja nismo mogle misliti na uprizoritev kakih iger in šele sredi počitnic smo se kljub splošni negotovosti ojuščale in pripravile igro L. Turšiča »Zgubljeni raj«, dramatično bajko s petjem v treh dejanjih. Igralke so svoje vloge kar dobro rešile in tudi gledalci so bili zadovoljni. Dvorana je bila srednje dobro obiskana. Zeleti bi bilo, da bi poslušajoče občinstvo bilo v odmorih manj nestrpno in nekoliko bolj disciplinirano, četudi bi odmorov ne krajsal kupletist ali gramofonske plošče.

Poskrbele smo v mesecih šolskega odmora tudi za razvedrilo in smo pohitele kar trikrat na izlet na najbolj privlačne točke nove Ljubljanske pokrajine. — Prvič smo se z avtobusom peljale do Želimelj in se od tam povzpele na Kurešček, kjer smo pomolile h Kraljici miru. Ko smo se vračale, smo si med potjo ogledale tudi znano romarsko cerkev na

Golem, kjer smo bile gostoljubno sprejete pri tamkajšnjem župnem upravitelju preč. gosp. Kljunu. — Drugi izlet je bil kolesarski. S kolesi smo počasi prisopihale prav do Golega, kjer smo imele sv. mašo. Ker smo si namepravale še isti dan ogledati Iški Vintgar, smo po sv. maši takoj odbrzle s svojimi »konjčiči« po klancu navzdol. Hitrica pa ni dobra, zgodila se nam je nesreča, a hvala Bogu, brez resnejših posledic. V Iški smo »prodrle« tja čez Grabljice v sotesko, kjer nas je zalotil dež, tako da smo morale skoraj celo popoldne vedriti pod skalo, potem pa še v dežju kolesariti proti Ljubljani. Pa smo bile kljub temu vesele in zadovoljne. — Naš zadnji izlet pa je bilo romanje k Novi Štifti na Dolenskem, katerega popis prinašamo na drugem mestu.

To bi bilo kratko poročilo našega dela v prejšnjem letu, ki je bilo, tako mislimo, koristno za nas vse. Naj bi tudi nadalje naš trud spremljal blagoslov božji, Brezmadežne, sv. o. Frančiška in sv. Klare!

MARICA:

Velike Klare pri Novi Štifti
(Nadaljevanje.)

»Ste vse zbrane? No Sabinček, Jelček, Zdenček... in druge (seveda vse na -ček, prav po gorenjsko), ste vse tu-u? In topla obleka, kje je?« Tako nas prav po očetovsko povprašuje pater, potem ko že sedimo v kupeju »ne que pour nous«. Precej se je že umirila naša družbica, ko nas iz opoldanske neaktivnosti zbudi Agna, ki obložena najmanj za kako ekspedicijo na severni tečaj v zadnjih trenutkih prisopiha v naš kupé. Še nekaj minut in bel oblaček pare se pokaže nad lokomotivo.

Tri in dvajset nas je. Treba bo poskrbeti za zabavo. Kaj, ko bi malo zapele, saj ima Jelka celo kitaro s seboj? — »Jelka, nam boš zaigrala, saj veš tisto, no, ono, kako se že začne... oh, sicer je pa vseeno, samo da bo narodna.« A Jelki se ne ljubi in vsaka prošnja bi bila zaman. Saj bi človek zapel tudi brez kitare, 'oda kar tako »solo« si pa res ne drzne nastopiti. Petje se nam torej ni obneslo.

Na postaji Zlebič izstopimo. Prav prijetna pot nas vodi skozi neš'ete sadovnjake, mimo niiv in ob robu manjših gozdov proti Novi Štifti. Tu pa tam se šibijo jablanam veje zaradi sladkega bremena, ki skoraj dozorel čaka, kdaj pride njegov gospodar, da ga obere. Še malo in pospravil bo kmetič s polja in napolnil kašče s tem, kar mu je rodilo polje, saj je vendar dan za dnem prosil »daj nam danes naš vsakdanji kruh«. In večni Oče, ki skrbi za ptičke pod nebom in ki oblači lilije na polju, se naj ne bi usmilil teh pretresljivih prošenj človeških otrok v borbi za obstanek?

Po dobri uri prijetne in neutrudljive hoje preko dolenskih poljan nas sprejme v svoje zavetje božjepotna cerkev Matere božje v Novi Štifti. Veličasten vtis zapusti

romarju že pogled ob vznožju grča, na mogočno masivno stavbo, s široko kupolo in visokim zvonikom, iz čigar lin odmeva ubrano zvonjenje daleč po dolini. Lep hodnik, podprt s stebri, ki jih ovija divja trta, obkroža pročelno stran svetišča. Prerasli stebri zlasti ob zahajajočem soncu tako močno sličejo onim, ki jih renesančni umetniki tako radi upodabljajo.

Pod samostansko streho nas sprejme prijazni pater superior. Deklela se kaj kmalu seznanijo s Terezijo, samostanska kuharica, ki je vedno nasmejana pripravljena, da nam pomaga. Zbrane okoli dolge mize večerjamo in precej obilna porcija polente nam gre kar močno v slast.

Zgrinjamo se pred Marijinim oltarjem, da odmolimo večerno molitev. Zahvalimo se za dobrote Njemu, iz čigar rok smo jih tekom dneva sprejeli in napravimo še kratek obračun nad samimi seboj. Večerni mrak se spušta vedno bolj na zemljo. Še malo in bleda luza zavlada na večernem nebu. Pobožna pesem odmeva iz deklških grl, ki že nekam urujene komaj čakajo, da se spočijejo na mehki detelji.

(Se bo nadaljevalo.)

Letna prireditve Velikih Frančiškovi
križarjev

Po nekaj letih posledka smo veliki Frančiškovi križarji zopet nastopili v frančiškanski dvorani, in sicer v nedeljo, 1. febr. in na svečeno, 2. febr. To pot smo uprizorili dve igri: »Vražji most« in »Kovačev študent«. »Vražji most« izpod peresa francoskega pisatelja in dramatika Gheona je nekaj edinstvenega. Nastopajo: puščavnik o. Kado, star ribič in njegov sinček, vrag in, kar je najbolj čudno, tudi maček nastopa in celo govori. Maček celo reši ves položaj v igri, ko opehari za dušo prekanjenega hudiča. Vse vloge so bile dobro našudirane in podane. Oče Kado je bil dostojanstven. Najtežjo vlogo v igri je imel gotovo maček, pa jo je dobro rešil. Po splošni sodbi pa je pri »Vražjem mostu« odnesel v podajanju in v kretnjah prvo nagrado vrag, četudi ga je zviti maček opeharil. Najbolj izredno pri igri je bilo to, da je režiser ves čas ostal na odru kot peto kolo, ki je pustil celo suflerja do besede. Na vsak način izredna in zanimiva stvar!

»Kovačev študent« je znana zadeva in je bila že mnogokrat na naših odrih. Pa se te spevoigre nikoli ne naveličamo. Jo pač pojejo vedno mladi ljudje in vsakikrat malo drugače! Mlade ljudi pa vedno radi gledamo in poslušamo. Križarski zbor je tako lepo izvežban, da lahko mirno in v zadovoljnosti vsem povsod nastopa. Saj smo ga že navajeni iz frančiškanske cerkve, kjer nas večkrat s svojim petjem razveseli. Tudi pri spevoigrri nismo bili razočarani, temveč jetno presenečeni. Stari kovač je svojo vlogo podajal v mogočnem basu. Kovačev štur

dent je pel v prijetnem baritonu. Bil je tako poglobljen v svojo vlogo, da se ni zmenil niti za šopek, ki ga je dobil med dejanjem na oder. Pismonoša je bil v kretnjah prvovrsten, v petju pa malo šibak. Trije študentje, prijatelji Kovačevega, so posebno ugajali s svojimi kvarteti, kadar so jo s Kovačevim skupno udarili. Najbolj pa je podžgala Meta, kovačeva žena, ki je morala večkrat ponavljati. Njen sopran je izzvenel kot škrjanček. Skoraj nihče ni mogel verjeti, da je žensko vlogo igral trinajstletni dijak. Vso spevoigro je spremljal na klavir fr. Kanizij.

O. JANEZ:

Po Dolenskem

(Dalje.)

K oltarju božjemu je pristopil g. pater voditelj.

Iz naših grl je zadonela pesem. Pesem hvalnica. Kot bi orgle bučale. Kako smo majhni pred Teboj, o Marija, in vendar v svoji drznosti mislimo, da smo veliki. Mnogi pa celo menijo, da so višji kot Ti in slabo govore o Tebi, Te preklinjajo... Zadoštilna pesem je mehko pobožala Marijin kip na oltarju. In tedaj nas je zmagovalo: jaz, še mi, še za nas prosi Sina, o Marija. Zmedene so bile naše besede, a kdor bi natanko poslušal, bi razbral eno: mir. Kraljica miru — prosi za nas. Pláho se je oglasila prošnja pesem. Prosimo Te, usliši nas.

Zganile so se naše vrste in drug za drugim smo prejeli sveto obhajilo. Vsi. V tolažbo.

Himna Mariji.

Po sveti maši smo v župnišču zajtrkovali.

Slovesno opravilo je bilo ob desetih dopoldne. Tudi tokrat smo peli. Cerkvica je bila polna romarjev — bližnjih in daljnih, mnogo jih je bilo iz Ljubljane. Z majhnega kora je ubrano donela naša pesem.

Ko nam je mašnik podelil blagoslov in je bila sveta daritev končana, smo se vsuli polni čistega veselja kot roj čebel v naravo, kjer je sijalo sonce.

Mali Marjanček je privlekel od nekdaj ljubkega osliča, ki smo ga gledali in občudovali s pravo otroško radovednostjo. Drznejši so ga celo zajahali.

Med drugimi si je skušal oslička »podvreči« še nek debelejši mož iz naše družbe. (Imena ne izdam. Razlogi: skrb za lastno varnost in latinski rek »nomina sunt odiosae«.) Ta mož, imenujmo ga kar gospod, je peljal nesrečnega sivčka k neki klopici, stopil nanjo in dvignil nogo. Tedaj smo spoznali, kaj ima v mislih. Kot en mož smo se potegnili za osla. Toda ne po načelu svoji k svojim. Osel bi bil zares siromak, če bi se gospodu posrečilo, da ga zajaha. Saj še mati Zemlja zaškriplje pod težo vsakega njegovega koraka, in bi osliček ne? Kar je prav je prav. Zakaj pa imamo društvo za varstvo malih živali? Previdno smo mu po-

jasnili, da bi mu utegnilo dvomljivo jezde nje škodovati na ugledu, da je osel muhast, da... Gospod niti ni do konca poslušal naših zatrdil, nasvetov in receptov. Odsel je v župnišče kuhat naše kosilo; če je bil užajen, nismo mogli ugovoriti.

Dolgoušca je dobil zopet Marjanček v oskrbo, mi smo pa nato do kosila ogledovali s patrovim daljnogledom okoliško pokrajino.

Kaj smo imeli za kosilo, vam kijub pozivedovanju pri najboljši volji ne morem povedati. Vem le, da se ni nihče pritoževal.

Po kosilu splošno lenarjenje in počivanje v sončni rebri. Štirje so se skrili patrovim očem v senco pod grmovjem in igrali tarok. Peti jim je godel na orglice.

Popoldne so bile litanije z blagoslovom. Zopet smo se stlačili na kor. Petje je bilo ljudsko, le blagoslovno pesem smo zapeli sami.

Pobožnosti je sledilo fotografiranje, ki je na vsakem izletu neizogibno. Potem smo še nekaj časa pohajkovali okoli župnišča in cerkve, nato smo jo pa ubrali na travnik pred planinsko kočjo, kjer smo se neovirano zabavali na najrazličnejše načine prav do mraka, ko so nas iz župnišča poklicali nazaj. Urno smo pohiteli zopet na vrh k večerji.

Nismo dolgo večerjali, ker so naša lačna usta vse takoj pospravila. Nato smo prepevali. Peli smo narodne, peli umetne, peli žalostne in vesele in se nismo utrudili. Lica so nam gorela. Zopet pesem, za njo še ena in še in še, dokler ni postala melodija zategnjena in glas zaspan. Tedaj nas je g. pater voditelj razgnal. Ene v slamo in nas druge na žago.

V tem večeru je bil naš sprehod drugačen kot prejšnjo noč. Preteklo noč smo hodili še kolikor toliko tiho — sedaj smo razgrajali, kot bi bil ves Kurešček naš. V soboto večer smo imeli le eno baterijo — zdaj dve. In najvažnejše je bilo to, da smo imeli prvi večer le enega kažipota, sedaj pa so hoteli biti vsi vsevedni in razkropljeni smo iskali vsak svojo pot. Sleherni je seveda trdil, da je njegova pot edino prava. Seveda smo zato tako temeljito zašli, da smo morali potem še na luno gledati, preden smo se orientirali. V ostalem smo izgubili smer še trikrat. Dvakrat smo še našli pravo pot, tretjič pa ne več, ker smo prej dospeli na cilj — seveda prav z nasprotne strani.

Na žagi smo neki stari ženici zapeli šopek genljivih podoknic, nato pa nas je Cvetko odpeljal spat. V seniku so nekateri burkasti duhovi hoteli zabavni program prejšnjega večera nadaljevati, a brez uspeha. Čisti zrak in gibanje v naravi sta prisilila ljubljanske ponočnjake k molku. Vse je pospalo.

Na bližnji smreki je začela klicati sova svoje tovarišice.

Če mi ne bi še spali, bi jo lahko slišali in morda bi se začeli pripraviti ali skovika sova ali čuk. Ker smo že vsi spali... Stop!

Kako je rekel Levstik v »Ubežnem kra-
lju«?

»Sanje dahnejo mu v prazno glavo.«

Višja skupina ZVFK v Ljubljani

Nalogo, ki smo si jo zadali, smo srečno
izvršili. V frančiškanski dvorani smo upri-
zorili dne 1. in 2. februarja Henria Gheona
»Igro o vražjem mostu« in Vodopivčevo ko-
mično opero »Kovačev študent«. Prireditve
je lepo uspela in so se igralci zelo potrudili,
zlasti na Svečnico.

Poleg te prireditve smo v frančiškanski
dvorani nastopili še 25. januarja o priliki

godu g. župnika p. Krizostoma. Zapeli smo
nekaj pesmi. Bil je to prvi javni nastop na-
šega zbora. Bila je preizkušnja, ki smo jo
lepo prestali.

Naš dramatski krožek je bil v zadnjih
mesecih sploh zelo delaven. Razen iger v
frančiškanski dvorani je priredil še dva ve-
čera. Prvega na Silvestrovo za god našega
dobrega voditelja g. p. Odila, drugega pa
26. januarja za god našega ustanovitelja g.
p. Krizostoma. Večera sta bila skrbno pri-
pravljena, česar sta bila oba gg. pp. godov-
nika izredno vesela. Križar.

O. STANKO MARIJA:

Iz kitajskih misijonov

Zadnje pismo m. Kaliste, ki smo ga še prejeli iz Kitajske, je bilo odpo-
slano 9. februarja 1941 in nosi pisemski znak: Maison de Notre-Dame des
Sept Allégreses. Wei-Hai-Wei. Chine (Hiša N. Lj. Gospe sedem radosti). Mi-
sijonarka ne piše več iz bolnišnice v Šanghaju, temveč že iz svojega ljubljene-
ga misijona v Wei-Hai-Weiju, kamor je odpotovala v prepričanju, da je popolnoma
ozdravljena in da se bo mogla zopet z vsem zaletom misijonske gorečnosti
vreči v delo med svojo mladino. Poročilo samo je pač najboljši dokaz, kako
bridko je bilo razočaranje naše misijonarke, ko se je izkazalo, da je ozdrav-
ljenje le prividno in je morala zopet v bolniško posteljo. Toda tudi to ponovno
žrtev, morda zanjo najtežjo od vseh, je sprejela s popolno vdanostjo v voljo
Onega, ki je Gospodar nad življenjem in smrtjo, obenem pa tudi sama Ljubezen
in Modrost. Če jo Gospod hoče imeti priklenjeno na posteljo, trpečo v telesnih
bolečinah, uporabljajočo se v želji in hrepenenju za delom, je pripravljena Nje-
govo voljo sprejeti z isto ljubeznijo kakor če bi jo pustil, da vse svoje mlade
moči porabi v aktivnem delu na misijonskem polju. V pravilnem vrednotenju
človeške slabosti se priporoča v molitev, da bi bila njena žrtev in vdanost
v voljo Gospodovo popolna in čista.

Wei-Hai-Wei, 9. februarja 1941.

Najdražji mami, mojim ljubljanim!

Pozdravljeni, moji najdražji! Kako misijonarkine misli hite v daljavo,
k njim, ki jih tako ljubim, da bi jim povedala, kako jih v ljubezni in molitvi
neprestano spremljam. Mama moja, Tvoje drage karte prihajajo, pa vendar ne

vsak teden kakor mi Ti pišeš, pa sedaj pisma tako težko pričakujem. Ali ste prejeli moji dve pismi iz Šanghaja? Tvoji zadnji dve božični karti sem preljela in tudi jaslice Tončkine, za katere iskreni »Bog plačaj!«

»Hvala Bogu,« je prav gotovo vzkliknila mama, ko je zagledala pismo, »se je že povrnila v svoj misijon!« — Počakaj, zlata mama, vse Ti bom povedala.

Po tretji operaciji sem Vam pisala in sem Ti, mama, rekla, da mi ni težko umreti, če je to volja božja. Tebi je bilo gotovo težko in si jokala, uboga mama. Pa ni bila volja božja, da bi umrla, saj sem še premalo trpela, premalo za Križanim hodila za rešitev duš. Jezus me še hoče imeti za misijonarko, če ne v delu, pa v trpljenju.

Glej, kmalu po tretji operaciji se mi je vidno zboljševalo: rane so se zunaj počasi zapirale, toda, žal, ne na znotraj, česar pa nismo vedeli. — Mama, po pravici Ti bom sedaj povedala, da ne boš v tako mučni negotovosti: Po drugi operaciji je bil sicer vzrok moje prejšnje bolezni odstranjen, ker so pa z operacijo predolgo odlašali, se je, kot sem že pisala, nabralo toliko gnoja, da se mi je ranilo črevo in povzročilo luknjo, ki se ne more zaceliti.

Pred dvema tedni mi je zdravnik rekel, da se bom po enem tednu že lahko ozdravljena vrnila domov in zadnji teden, ko je bila rana na zunaj zaceljena, je ugotovil, da se lahko mirno vrnem domov in da ni nobene nevarnosti, samo da bo parnik dober. Mati provincialka je bila nad vse zadovoljna, da me lahko odpošlje, ker me je m. prednica že težko pričakovala zaradi zastalega dela v šoli in delavnici. In jaz sem bila tako zelo srečna, da se smem zopet vrniti v svoj ljubljenski misijon na delo za moje drage duše. — Kako neskončno nerazumljiva so vendar pota božja! Navidezno ozdravljena sem zapustila bolnišnico — komaj po treh urah na parniku sem pa prestrašena začutila, da se mi je rana vnovič odprla, in ko sem prišla domov, sem bila na istem kot pred zadnjo operacijo. In tu v našem ubogem, malem misijonu ni bolnišnice, ne zdravnika. Kaj bodo počeli z menoj?

Vse štiri mesece med boleznijo v bolnišnici nisem toliko trpela kakor prvo noč po vrnitvi. Misel, da sem se vrnila namesto zdrava kot so me pričakovali in za delo zmožna — bolna, v nadlego ubogi hiši, mi je bila pravo mučeništvo. Če bi bila mogla, bi se bila rada ponoči skrivaj ločila od svoje ljubljene družine in se kakor koli vnovič podala v šanghajsko bolnišnico. In vendar je božja Previdnost to dopustila in Bog vé, zakaj je trpljenje dobro, čeprav ubogi človeški razum tega ne more doumeti.

Sestra, ki me zdravi in rano prevezuje, pravi, da bo treba morda čakati mesece, preden se bo rana zacelila, če ne, me bo treba zopet poslati v šanghajsko bolnišnico na ponovno operacijo. Mati prednica, ki ji je Bog dal milost spoznati Svojo voljo, da sem tu bolna, pravi, da me ne pošlje preje, dokler ne uvidi, da ni tukaj zame nobene pomoči. Ker upajo, da mi bo popolni mir morda pomagal, so me za en mesec obsodili v posteljo. Razen zjutraj, ko sem navzoča pri sv. maši, sem ves dan zaprta v svoji ubogi celici in priklenjena na posteljo. Dobra m. prednica razume, kako mi je hudo biti v nadlego ubogi hiši, in ne ve, kako bi mi izkazala vso dobroto in olajšala stanje. Vedno mi zatrjuje, da Bog vé, zakaj me je hiši vrnil bolno in ker je taka Njegova sv. volja, bo On sam z mojim trpljenjem storil več kakor bi jaz z delom, če bi bila zdrava.

Glej mama, svojo ubogo misijonarko, ki v svoji mladostni gorečnosti nikdar ni mislila, da bo na tak način orodje v rokah božjih za rešitev duš. Nobeno, še tako težko in naporno delo mi ni nikdar delalo težav, toda biti misijonarka, pa na posteljo priklenjena, koliko to stane! Saj sem močna in čutim vse svoje sile za delo — pa Jezus noče. Otroci tako povprašujejo po meni in hrepene, da bi me videli, jaz pa v postelji gorim pri misli, kako rada bi bila sredi njih, ki jih tako ljubim, kako bi jih k dobremu navajala in jim o božji ljubezni govorila.

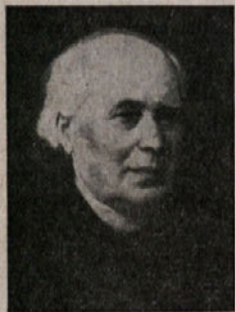
(Se bo nadaljevalo.)

In naj molijo za mrtve...

Mil. g. prelat in kanonik Iv. Sušnik. Na novega leta dan je v Ljubljani umrl apostolski protonotar in kanonik g. Ivan Sušnik. Bil je zgleden duhovnik in vsestransko delaven tudi izven svojega duhovskega poklica. Največ se je udejstvoval na polju zavarovanja in ima največje zasluge za razvoj Vzajemne zavaroval. v Ljubljani. Delal je po smernicah naš ga velikega dr. Kreka. Pri vsej svoji vsestranski delavnosti in pridnosti je dosegel visoko starost in je bil mož odličnih jubilejev. Obhajal je zlati in biserni mašniški jubilej in kar je edinstveno tudi

zlati kanoniški jubilej. Pa da bo vrsta njegovih jubilejev popolna, moramo povedati, da je g. prelat obhajal že pred nekaj leti svoj zlati tretjeredni jubilej. Tudi v tretjem redu je bil nad 50 let. Bil pa je tudi res vseskozi pravi otrok sv. Frančiška, vedno ljubezniv in poln požrtvovalnosti do drugih. Držal se je Frančiškovega izreka: Non sibi soli vivere, sed et aliis proficere! Ne živi samo zase, temveč delaj tudi za druge! Zvesti sin serafinskega očaka, počivaj v miru!

Višnja gora. Na Spodnjem Brezovem je umrla krščanska mati in tretjerednica Ana Javornik, mati številne družine, ki jo je tudi lepo vzgajala z besedo in zgledom. Njena starejša hči Ana je postala misijonska sestra; njen najmlajši sin Anton pa je vstopil kot dijak v Knobleharjev zavod, kjer se fantje vzgajajo za afrikanske misijone. Bog ji bodi plačnik!

† **Mihelič Marko, Stari trg ob Kolpi.** Pri nas je umrl tretjerednik Marko Mihelič. Bil je poverjenik »Cvetja« in se je veliko trudil za naše tretjeredno glasilo. Dalj časa je bil v Ameriki, pa se ni zgubil, kot se jih je toliko. Tudi tam je bil apostol katoliškega tiska. Pokojni Marko je vzgojil sina duhovnika. Naj v miru počiva!

† **Tajčman Marija, Suhor.** Umrla je zvesta naša poverjenica za suhorsko faro Marija Tajčman. Priporočamo jo v molitev.

Poverjeniki Cvetja

so pridobili novih naročnikov, in sicer:

28: Župni urad, Rovte nad Logatcem; 21: Župnija Ribnica — pridobile poverjenice v svojih vaseh (med njimi prednica Mate Ana: 8 novih); po 7: Brus Alojzija, Hotedršica, Janež Cecilija, Devica Marija v Polju, Škufca Ljudmila, Krka, Župni urad, Kostanjevica; 5: Župni urad, Podgrad-Stopiče; po 4: Burgar Ivana, Ribnica, Ceglar Marija, Stična, Centa Marija, Rob, Hudoklin Urša, Št. Jernej, Svetič Uršula, Dragatuš, Župni urad, Devica Marija v Polju, Župni urad, Dobrnice; 3 Ocvirk Alojzija, Devica Marija v Polju; po 2: Drnovce Marija, Polhov Gradec, preč. g. Jenko Janez, Žužemberk, Kastelic Marija, Stična, Pajk Terezija, Št. Vid-Stična, Leben Frančiška, Horjul, Skerlep Albina, Jezica, Viršek Ivana, Grosuplje, Župni urad, Bela cerkev, Župni urad, Sv. Peter — N. m.; Župni urad, Stopiče — N. m.; po 1: Bučar Ana, Stopiče, Grabnar Marija, Št. Vid-Stična, Gregorič Marija, Stari trg-Rakek, Mihič Karolina, Loški potok, Miklavčič Katarina, Videm-Dobrépolje, Omahan Marija, Višnja gora, Pechaček Marija, Planina-Rakek, Remež Frančiška, Dobrova, Sežon Marija, Stari trg-Rakek, Trampuš Marija, Videm-Dobrépolje, Župni urad, Ajdovec-Žužemberk, Župni urad, Kopanj-Grosuplje, Župni urad, Sv. Križ pri Litiji, Župni urad, Št. Vid pri Stični.

Zahvala. P. D. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Fraočišku za pomoč v veliki stiski.

Darovi

Za frančiškanske misijone: 1.550 lir: III. red, Novo mesto: (za p. Baptista) 77 lir: Bergant Marija; 50 lir: Drogenik Marija; po 10 lir: Medija Frančiška, Mušnik Marija, Sfiligoy Pavla, Stritih Fani; po 5 lir: Konstantini Marija, Šober Roza.

Neimenovana je darovala precej zravnane štaniola.

Za armado sv. Križa: 319.20 lir: nabrala Kukavica Terezija, Devica Marija v Polju; 20 lir: Znidaršič Ivanka; 5 lir: Medija Frančiška; 3 lire: Mramor Katarina.

Za kruh sv. Antona: 100 lir: Neimenovan; 20 lir: Neimenovana (v zakristiji); 10 lir: Neimenovani; 5 lir: Kavka Helena; 4 lire: Piščanec Ana.

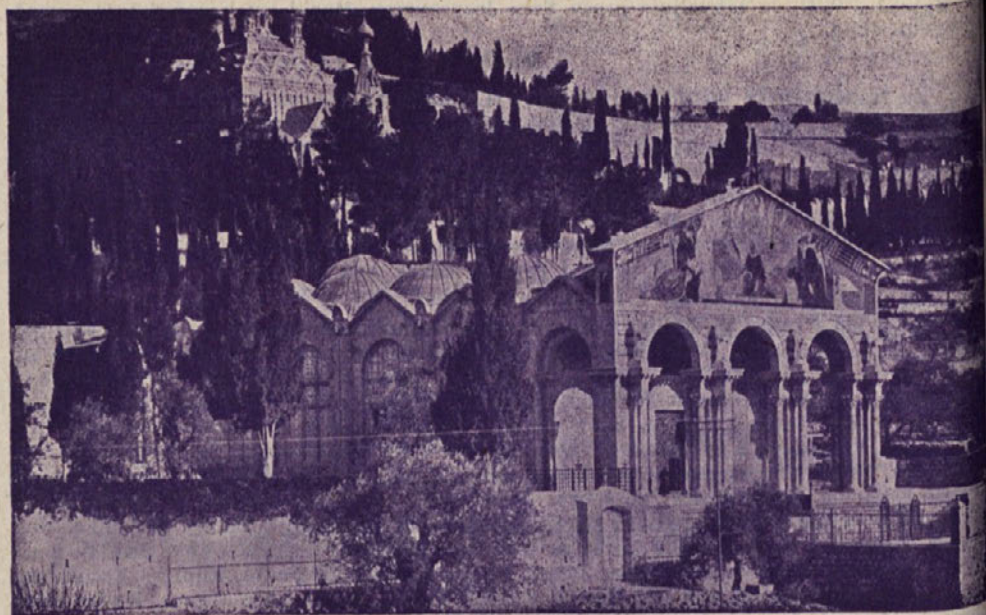
Za duhovniški naraščaj: 5 lir: Kavka Helena.

Za sklad Cvetja: po 38 lir: Cuznar Jerica, Drogenik Marija; 28 lir: Grašič Marija; 18 lir: Slabe Elizabeta; 15 lir: Kogoj Marija; po 12 lir: Rožman Elizabeta, preč. g. Stroj, Vetrovec Marija; 11 lir: Hvala Ludovika; 10 lir: Miklavčič Alojzija; po 8 lir: Bolta Marija, Branicej Marija, Juvan Josipina, Košmerlj Antonija, Maležič Pavla, Podjed Ivan, Pretnar Nelka, Rozman Franja, Slana Janez, Verne Teodora, Znidaršič Ivanka; 7 lir: dr. Pegan Vladislav; 6 lir: Zupančič Rozalija; po 5 lir: Neimenovani iz Ribnice, Černič Katarina, Frece Marija, Hafner Apolonija, Janc Marija, Jekovec Frančiška, Košuta Ana, Petrič Katarina, Šebat Jerica; po 4 lire: Ambrožič Franc, Moljk Helena, Pianeki Ivana, Piščanec Ana; po 3 lire: Alešovec Marija, Benčina Marija, Bernik Marija, Breznikar Josipina, Bukovšek Antonija, Čik Terezija, Dežman Frančiška, Gratzner Milka, Grm Ivanka, Hren Antonija, Hribernik Julijana, Jurjec Ivana, Kastelic Ljudmila, Koprive Frančiška, preč. g. Koritnik Anton, Kovačič Marija, Kovačič Marija, Kratochwill Agnes, Kušar Ana, preč. g. Lavrič Andrej, Logar Marija, Lotrič Marija, Malovrh Ivanka, Mejaš Helena, Miklavčič Rozalija, Milkovič Franja, Mlakar Alojzija, Mlinarič Julka, Pečan Franc, Plečnik Frančiška, Plevnik Ana, Polak Janko, Prašnikar Marija, Pretnar Terezija, Ravninar Alojzija, Redenšek Barbara, Rihar Frančiška, Roblek Marica, Rode Jerica, Rotar Frančiška, Rovtar Marija, Serneck Marija, Sirknik Frančiška, Simčič Pavla, Smrdel Franc, Starec Marija, Schuller Angela, Šegatin Antonija, Škrbec Jožefa, Štuklej Frančiška, Tisel Marija, Vidmar Ana, Vidrih Kristina, Zabret Uršula, Zajec Slava, Zor Apolonija, Zorko Angela; po 2.50 lir: Slana Katarina, Slana Roza; po 2 liri: Beciani Fani, Burgar Ivana, Gerdin Frančiška, Hočevar Metka, Hudoklin Neža, Kanonik Frančiška, Kavka Helena, Kozjek Marija, Lipar Nežka, Mavc Frančiška, Modic Marija, Možek Neža, Naglič Magdalena, Pavlin Marija, Per Ivana, Plestenjak Ivana, Roter Ana, Smodej Lojzika, Svetič Uršula, Šketelj Jožefa, preč. g. Tome Alojzij, Turk Roza, Vode Marija, Žibert Terezija; po 1.50 lir: Cvek Marija, Kalan Marija; po 1-liro: Mnogi.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

Novi naročniki

Adler Marija, Albreht Frančiška, Arko Frančiška, Aužlovar Marija, Bartolj Marija, Bogataj Ivana, Boljha Frančiška, Brodnik Marija, Burgar Ivana, Češarek Frančiška, Drnovc Marija, Drobnič Metka, Fon Franc, Fric Marija, Genocia Angela, Gornik Angela, Gostečnik Jelica, Grbec Frančiška, Gregorič Franc, Grl Urša, Habinc Jožefa, Hafner Fani, Hočevar Marija, Hren Antonija, Hrovatin Frančiška, Jaklič Frančiška, Jama Jožefa, Jurca Amalija, Klančar Marija, Klančar Neža, Klun Marija, Kodolja Alojzija, Koder Ana, Koman Marija, Komidar Helena, Kompare Ciril, Kopušar Marija, Košak Frančiška, Koščak Marija, Košir Franc, Kotar Lojzka, Koželj Marija, Koželj Agata, Koželj Marija, Križman Frančiška, Kunič Marija, Leben Frančiška, Lovšin Frančiška, Lovšin Marija, Lušin Marija, Markovič Frančiška, Martine Frančiška, Mate Ana, Medved Jožefa, Mestnik Frančiška, Mihec Marija, Mlakar Marija, Mohar Anica, Možina Marija, Mrče Frančiška, Novak Angela, Oražem Ivana, Oražem Marjeta, Oven Frančiška, Pajnič Ivana, Palčič Ivana, Pavlin Franc, Pavlin Marija, Pavlin Neža, Petan Frančiška, Petelin Terezija, Petkovšek Frančiška, R. Piščanec Lado, Podlesnik Ana, Pokič Neža, Polovič Ivan, Prelestnik Terezija, Prijatelj Ida, Prijatelj Marija, Prijatelj Uršula, Pucelj Ivana, Pucelj Neža, Rupnik Neža, Rupnik Neža, Rutar Marija, Selko Ivana, Sotelšek Kristina, Strašek Veronika, Strle Jožefa, Škerjanc Frančiška, Škrabec Angela, Škrbec Terezija, Škufca Ana, Škulj Marija, Špehar Rozalija, Štarkelj Jerica, Šteblaj Neža, Štefanec Marija, Štrukelj Doroteja, Štupica Frančiška, Šuštaršič Jožefa, Šuštaršič Katarina, Tavčar Marica, Tonkovič Marija, Topolovšek Refrand, Uff. parrocchiale, Piuma (Gorizia), Ule Angela, Uršič Frančiška, Vodstvo Ljudske kuhinje, Kočevje, Vrtin Ana, Zajc Marija, Zavodnik Frančiška, Zavržen Ana, Zdravje Ivanka, Zelenc Marija, Zobec Neža, Zupančič Neža, Žibert Ivan.

VRT GETSEMANI

Anton Sfiligoj *Ljubljana*

Franciščanska ulica (poleg frančiškanske cerkve)

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, za 100 od Lir 4.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.